

coanegra

PREMSA
CORTONA

Núm. 41 - Juliol - Agost '87 - Preu: 100 Ptes.

coanegra

**PUBLICACIÓ
DE L'O.C.B.
DE SANTA MARIA
DEL CAMÍ**

DEPÓSIT LEGAL
P.M. 381-1981

EDITA
Obra Cultural Balear
De Santa Maria del Camí

EQUIP DE REDACCIÓ
Bernat Calafat
Pere Josep Calafat
Magdalena Canyelles
Ramon Canyelles
Mateu Morro
Joan Serra
Mateu Vich

COL·LABOREN
Maria Amengual
Andreu Bestard Mas
Jòsep Capó
Francesc Grimalt
Pere Joan

FOTOGRAFIES
Rafel Pizà

PORTADA
Jaume Falconer

**REDACCIÓ,
ADMINISTRACIÓ
I PUBLICITAT**
Joan Alcover, 11
07320 Santa Maria del Camí

IMPRESA A
Informacions Llevant S.A.
Passeig Ferrocarril, 1
Tel. 55 03 28, Manacor

Els articles firmats en aquesta revista sols expressen l'opinió dels seus autors.

FESTES PASSADES

D'uns anys ençà les festes patronals de Santa Margalida han perdut aquell renom i espectacularitat que tenien abans, però per altra part s'han convertit en unes festes més familiars, més populars. Amb la majoria d'actes gratuïts -sols a la comèdia es pagà-. Aquest canvi és positiu, unes festes més populars, completament gratuïtes és o hauria d'esser l'objectiu de tot Ajuntament. Però per altra part a través de les festes s'ha d'intentar obtenir una qualitat en els actes, la millor de les possibles, aquesta part pentura és la que en anys vinents s'hauria de ciudar més. Concretament la comèdia d'enguany fou molt cirticada, degut a la baixa qualitat del grup contractat, per altra part la nit de «variettes» que agradà ferm a la gent gran, fou un espectacle a nivell d'interpretació i tècnic molt pèsim, salvant l'actuació del Mag santamarier Nerudin Sans. Cal cercar un equilibri entre actes gratuïts i dignitat i qualitat de les actuacions, any rera any hem de millorar les festes patronals, que malgrat la gratuïtat aconseguida han minvat la seva originalitat i atractiu.

D'altra part s'ha de destacar el foment d'activitats esportives dins el mar de les festes, però l'esport necessita més ajut, s'han de formar els infants en la pràctica de l'esport, les iniciatives muunicipals del curset de natació i del curset de tennis són molt positives, s'obri tot un camí a explotar: el foment i aprenentatge dels esports.

La revetlla de ball de bot s'ha de destacar per la pròpia feina de les dues escoles existents a Santa Maria, i per la il·lusió i sana alegria dels infants per ballar en públic.

Ara, els grans oblidats de les festes continuen essent els infants, s'han de recuperar amb un caràcter nou i més actual les vetlades pels infants, o horabaixes d'activitats infantils, sobretot d'activitats de joc, de grup i de participació deixant a l'oblit les activitats on el nin mira espectacles-. És un altre aspecte a millorar i a tenir en compte. Mai ens cansarem de repetir que a Santa Maria hi ha un grup d'esplai «Migjorn» que munta contínuament activitats pels infants, cal participar-hi, els infants es mereixen temps d'esplai i lleure que al mateix temps sia educatiu.

NOTA DE REDACCIÓ

Aquest número de COANEGRA abarcà els mesos de l'estiu: juliol i agost, així durant un mes COANEGRA també descansarà de la seva activitat informativa mensual.

FESTES DE SANTA MARGALIDA

Una vegada més, ja hem passat les Festes Patronals de juliol; unes festes que, com cada any més o manco, s'han celebrat sense pena ni massa glòria, amb un programa que no es pot qualificar d'original ni imaginatiu, però que dóna resultat: molta gent surt de ca seva per anar a la Plaça Nova o fer una volta pels cafès del poble, que solen estar més plens del que és habitual.

Els actes d'enguany no han estat gaire diferents dels d'altres anys vetlada folklòrica, revetla (i no «berbena», com deien els programes), teatre, corregudes de joies, missa solemne, i tota casta de competicions esportives. L'única novetat, digna de ressenya, ha estat la vetlada de varietats, que va tenir molt bona acollida, especialment entre la gent no massa jove. Sembla que va agradar a molta gent, al contrari que la funció de teatre.

S'ha de remarcar, en favor dels organitzadors, que a més tots els actes varen esser de franc, de tal manera que si la qualitat no va esser la nota destacada, tampoc vàrem haver de pagar per a anar a festa. Hi va haver prou assistència de públic, i aquest fet s'hauria d'aprofitar per a oferir als santamariers i santamarieres un programa més atractiu, que doni als carrers del poble (i no tan sols a la plaça) un ambient més festiu, que és la cosa que més hi manca, i que es pot aconseguir amb poca imaginació que s'hi posi: amb passacarrers que no paresquin desfilades militars, una vetlada infantil ben muntada (no basta vestir els infants de pagès i fer-los ballar boleros), un poc de criteri a l'hora de triar els conjunts musicals (si anàreu per exemple a Sant Marçal, comparau), inclús acudir als grups de veïnats, com es fa per altres festes... Idees ben segur que no en faltaran.

Sempre ho hem dit des d'aquestes planes. No basta l'assistència, entre tots hem de participar i fer festa; així ho anham aconseguint poc a poc pels Reis, per Sant Antoni, pels darrers dies, per sa Fira, i fins i tot per Santa Maria del Camí. En canvi pareix com si les festes de Santa Margalida fossin de compromís, d'elaborar un programa per complir i poca cosa mées. És desitjable que, com s'ha fet amb altres festes, es doni una mica més de vida i alegria a les de la Patrona de la nostra Vila, i que mereixin el nom de Festa Major.

M.V.

DE LA VILA A LLUC A PEU

PARTIREN 380 INSCRITS

Des de ben prest es va començar a reunir la gent a la plaça de la Vila.

Enguany, ja per sisena vegada, l'organització Can Beia ha muntat l'eixida cap a Lluc. Per motius de la reforma del Bar Can Beia, el lloc d'inscripció i del trui ha estat el Bar Cafè Nou.

El capvespre de dia 24, unes quatrecentes persones anaven arribant a una Plaça de la Vila vestida de festa, empaperinada de blanc, un grup sobre el catafal arrabassava rialles i divertiments als més petits, el grup d'animació Foc i Fum, amb les seves cançons i acudits alegra la nit. Després en Tolo Güell dirigí unes breus paraules de coratge als marxaïres, i seguit el tradicional discurs i «sus» del Batle Josep Estarelles.

A partir d'aquí tot es camina, caminaràs, en el Cocó de Lloseta el primer avituallament de peres i aigua, a Caimari de síndria i, peres i aigua, i on prop de seixanta persones majors s'afegien per anar a Lluc ja que troben que partir des de Santa Maria del Camí és molt feixuc. Al Salt de la Bella Dona, la tradicional coca amb verdura, vi o aigua. I així com arribaven al Monestir, l'organització oferia un cafè amb llet amb ensaïmada.

Ja arreplegats tots els marxaïres, i amb l'afegitó de més d'un centenar d'automòbils que s'afegiren al fi de festa dematiner, la tradicional missa amb ofrena floral oficiada pel rector Mossén Pere Rosselló. Moments d'esplai i retornada cap a la vila, aquesta vegada amb cotxes.

Cal remarcar que durant tota l'eixida no es produí cap incident, i tret d'unes 10 persones tota la resta arribà per propi peu a Lluc. L'organització agraeix el seu suport a totes les cases comercials que han col·laborat econòmicament amb la diada, també comptaran amb ajuts de l'Ajuntament, consell Insular de Mallorca i Govern Balear. Un grup de radioafecionats santamariers, en concret cinc cotxes i un a peu, col·laboraren mantenint un ordre i informació del desenvolupament de la marxa.

Un fet destacable és que a l'inici de la partida a la Plaça de la Vila hi anà menys gent que a anys passats, però que es contraresta amb la generació que acudí el dissabte dematí a Lluc amb automòbils.

L'organització Can Beia, composada per Montserrat Canyelles, Toni Marcé, Rafel, Miquel «Paliva», Joan, Pere Canyelles, Pep «Valencià», Lluc Mir, Tomeu i Joan «Costixer», comptant amb la col·laboració de Joan Soler i Toni Salom, ja comença a fer plans per a l'eixida de l'any vinent també pel juliol.

BC

EN POQUES PARAULES

El foc va arribar ben a prop de les cases.

FOC A SON MONSERRAT

Molts s'enrecordaran que fa uns dies hi havia un, per sort, petit incendi devora les granges, o sia tota la zona de Son Monserrat, cremant a tota parea els rostolls d'uns quants de camps i asutant a més d'un veïnat, sobre tot als de Ses Granges, on aviat hi arribaren els bombers per apagar-lo, sobretot per prevenir una desgràcia més grossa degut al depòsit de gas o provocar una alta mortandat d'animals. Gràcies a Déu tot acabà en una lleugera mascarada, però ens hauria de fer reflexionar, recordant que a l'estiu hem d'anar alerta amb el foc que és quan més facilitat d'incendis hi ha. Poc se sap de la causa originària del foc, segur que fou un descuit, anem alerta a no tirar lloques sense saber cert que estan ben apagades, no encendre foc on hi ha senyals que expressament ho prohibeixen, i davant un incendi sempre cridar aviat als bombers.

Hi ha hagut petits incendis a solars del poble, on els rostolls han pres, el més espectacular fou el que s'originà a la Urbanització de Can Mates, que no passà d'un esclai, on hi acudiren les autoritats municipals, sembla que fou ocasionat per uns al.lots que jugaven amb «cohets».

MAC

ACCIDENTS DE TRÀNSIT

Durant les passades setmanes diversos santamariers han tingut accidents de trànsit que per sort, sols han acabat en rotures d'ossos més o menys greus, alguns dells han sortit sense gaire ferides dels accidents. A vegades es configura com una època de mals auguris o mala sort, o com diu la saviesa popular «els accidents se junten i atreven». Esperem que no n'ocorrin més.

INTOXICACIÓ

Una família que oferia un refresc als convidats, per desgràcia i sembla que a través de la «maionesa» provocà un brot de salmonella o altra malaltia infecciosa a prop de 100 convidats. Que durant uns quants de dies presentaren els símptomes típics de la salmonella, vòmits, diarrees, malestar general, mal de cap, cansament, etc.

La família en qüestió es posà prou nerviosa de que ocorregués en un dia de fest aquest succés, que al final sols ha estat un esclai d'uns quatre dies. De tota manera a l'estiu quasi caldrà oblidar la «maionesa».

ELS ZADIS A OBAC

Obac, segueix amb la iniciativa d'oferir periòdicament música en viu als seus clients, aquest cop un grup de música pop, integrat per santamariers, es tracta dels quasi llegendaris

«ZADIS», que des dels anys seixanta-setanta han rodat per tots els indrets de Mallorca. Oferiran un repertori basat bàsicament en els Beatles, música de salsa i altres grups, fins a una versió de «Laura» de Lluís Llach.

Els Zadis a Obac el divendres 31 de juliol a les 10 del vespre.

PREMIS DE PREMSA FORANA

El propassat dissabte 27 de juny es declareren els IV premis periodístics Premsa Forana de mallorca. L'acte se celebrà a l'Hotel Iberotel Sumba de Cala Millor. Els premis de 30.000 pts de dotació i patrocinats per «Sa Nostra» foren obtinguts per la sèrie d'articles de Per J. Amengual i Bestard de «Pòrtula» de Marratxi -que també va obtenir el premi d'honor, una escultura d'acer de Joan «Sarasate»-, els articles titulats «Bestiari» de Cosme Nigorra i Joan Morey de «Mel i Sucre» de Sant Joan, i els articles sobre l'església dels Dolors de Manacor de Ramon Costa i Dot de «Manacor Comarcal». Després els periodistes forans es traslladaren a Dhraa-Nite City, convidats per l'empresa.

LA BANDA MUNICIPAL, UNA REALITAT

Un grup d'afecionats a la música es posà en contacte amb l'Ajuntament per tal d'intentar fer reviscolar aquella antiga Banda que va existir a Santa Maria fa una trentena d'anys. De moment els interessats, entre els quals destaquen en Martí Llinàs, en «Colavet» i altres ja comencen a assajar els dimecres i els divendres a l'Edifici Municipal. El primer que han fet es recuperar els instruments de l'antiga banda, la majoria d'ells malmesos pel pas dels anys. El primer que es farà es nomenar una junta gestora encarregada de elaborar uns estatuts i donar una forma jurídica a la Banda, per poder rebre ajuts del CIM i del Govern Balear.

La finalitat dels promotors a més d'intituir una Banda Municipal amb instruments nous, és dur endavant una Escola Municipal de Música per tal d'afecionar els infatns i8 també garantir la continuïtat d'aquesta. El que col.labora ferma als assaigs es Gabriel Joan «Feliu», que els assessora en els aspectes musicals i de solfeig. També s'ha pensat que podria ser el director Andreu Bennàsser, músic. A propers números de Coanegra oferirem una informació més detallada.

UN VISITANT DE TORROELLA

El passat dia 23 de maig Josep Vert i Planas, estant a Mallorca per mtius familiars, visità la nostra vila; és investigador de la història de Torroella de Montgrí de la qual ha publicat dues obres i en té altres en preparació. Josep Capó li mostrà la làpida que dona el nom de Bernat de Santa Eugènia a la carretera d'Inca, la seva figura a la casa de la vila i altres llocs relacionats amb el cavaller senyor de Torroella. A Son Torroella foren rebuts per Sr. Hillgarth.

Josep Verd, resideix a Girona i allà a través de la revista «Coanegra» del passat desembre, conegué la visita del grup de santamariers a Torroella. Ha promès l'any vinent tornar a Mallorca i fer una altra visita més detinguda a Santa Maria.

PUBLICACIÓ D'A.L. FERRER

Antoni Lluç Ferrer, professor de la Universitat d'Ais en Provença ha publicat «La Patrie Imaginaire», 921 pàgines en dos toms que tracten de la renaixença de la llengua catalana des d'Aribau en 1832. Aquesta magna obra, escrita en francès, dóna notícies i documents nous en la dita matèria.

«DICIONARI DE COMPOSITORS MALLORQUINS»

Mn. Joan Parets, santamairer que prest ha de partir a les missions del Perú, Biel Massot i Pere Estelrich han publicat «Diccionari de compositors Mallorquins» (segles XV -XIX). Notes biogràfiques amb bibliografia dels compositors mallor-

quins i la fotografia dels principals. Un volum de 144 pàgines indispensables per conèixer l'activitat musical a Mallorca segle enrera.

LLICENCIATURA

Bernat Cabot i Estarellas, nou veterinari. Estudià l'E.G.B., el B.U.P. i el C.O.U. al col·legi Pius XII de Ciutat. Ha cursat la carrera de manescal a la facultat de veterinària de la Universitat de Saragossa amb bones notes i ha obtingut la llicenciatura el passat dia 10 de juliol amb resultat excel·lent al terme dels seus 22 anys d'edat.

Es suscriptor de «Coanegra», que rebia a Saragossa. Enhorabona a ell i als seus pares Miquel i Joana.

CONCERT DEL COR «ES TALLER»

Tal i com havíem anunciat al passat número de «Coanegra», el dia 1 e Juliol el Cor «Es Taller» oferí un concert a l'església Parroquial. El públic reunit tingué l'oportunitat d'assir a un tipus d'esdeveniment musical massa freqüent a la nostra vila que en aquesta ocasió va tenir la virtut de resultar àgil i variat, ja que el cor anava canviant la seva composició intervenint primer en petits grups amb acompanyament de flautes i després tota la formació amb clave i celo. A part d'això el cor «Es Taller» és una agrupació fundada el 1978 amb un historial prou conegut pels qui segueixen de prop el moviment del cant coral a Mallorca fins al punt de ser considerat ara mateix com un dels cors capdavanters a la nostra illa, i així ho demostrà al llarg de la seva intervenció que va ser prou aplaudida.

La Coral Es Taller va actuar a Santa Maria.

perruqueria d' homes

GABRIEL SASTRE

Direcció: Gabriel i Miquel Sastre

- *TRACTAMENTS CAPILARS
- *TALLS MODERNS
- *PERMANENTS
- *TINTS

ESTAM AL SEU SERVEI
C/. Bisbe Perelló, 4

DISTINCIONS IMPORTANTS A SANTAMARIERS

Miquel Dolç a Mallorca, l'estiu de 1980 amb Antoni Lluç Ferrer i Josep Capó.

EL PREMI NACIONAL DE TRADUCCIÓ PER A MIQUEL DOLÇ

El Dr. Miquel Dolç i Dolç ha obtingut el Premi Nacional de Traducció per a la seva versió a la llengua Catalana del poema llatí «De Natura» de Lucreci, publicat l'any passat per l'editorial Laia de Barcelona. La mateixa editorial va enviar el llibre al Ministeri de Cultura, que és l'entitat que otorga cada any el premi d'acord amb el dictamen d'un jurat compost per una vintena d'especialistes, sens que el traductor en sabés res.

És una distinció ben merescuda, després de tants d'anys de treball intel·lectual ben fet del nostre compatriota. El Dr. Dolç ha rebut felicitacions de la Reina d'Espanya i dels principals governants, intel·lectuals i polítics de l'estat.

EL PARE BERNADÍ SANTANDREU CONDECORAT A BOLÍVIA

Al P. Bernadí Santandreu Ramonell li ha estat concedida a Bolívia «La Condecoración de Escudo de Armas de Oro» pels seus treballs com sacerdot, metge i la docència a molts d'infants, condecoració que sols s'otorga als naturals del lloc o que hi estiguin fortament arrelats.

Bernadí Santandreu fou el primer president dels joves d'Acció Catòlica de Santa Maria el 1933, essent encara estudiant de Medicina. L'any següent tenint ja el títol de metge per la Universitat de Barcelona, ingressà a la Companyia de Jesús, per això s'hagué de traslladar a Itàlia perquè a Espanya estava dissolta. A les missions de Bolívia ha prestat el seu treball de capellà, de metge gratuït a grans extensions de terreny i ha organitzat escoles. A la imposició de la medalla hi assistí una gaeneració. En una de les seves vengudes a Santa Maria, a Cas Metge Rei va prometre a Dª Margalida que visitaria la sepultura del P. Cabot.

PRÒXIMA APARICIÓ DEL PRIMER DISC DE COANEGRA

Està a punt de sortir al carrer —si no ho ha fet ja— el primer disc de llarga duració gravat pel grup de música Coanegra. El disc conté 10 temes, tots ells tradicionals, però tractats a la manera del grup, amb instrumentació i arranjaments actualitzats. A la cara A, encapçalant el disc, hi trobarem «ses panades», un tema prou conegut. El segueixen «sa mort de Crist», «el bon Jesús», «ball des còssil» i «per tocar caminant». A la cara B el primer tema és «es moros», versió d'un tema popular de Pollença. A continuació «ses porqueres», «na Riego», «jota des vermar» i «es cimàl», una tonada tractada d'una manera molt particular, que s'allunya una mica dels altres temes del disc, i que en opinió del grup els obrí un nou camí per anar fent feina.

La carpeta ha estat dissenyada i creada per Jaume Falconer —autor de la portada d'aquest número—. En ella apareix el nom del grup —que també dona nom al disc— i una figura molt estilitzada que representa un cap d'animal (que a partir d'ara serà l'emblema del grup). A la contraportada hi ha les fotografies dels membres del grup i dels

TV3 dedicarà un programa complet al grup Coanegra

músics que han col·laborat en la gravació del disc (les fotos són obra de Rafel Pizà). També apareix un text escrit per Bernat Calafat, i els pertinents títols de crèdit i els noms i durada de cada cançó.

Els membres de Coanegra ens han comentat que tot d'una que rebin els discs volen fer un acte de presentació del mateix. Per aquest motiu ja compten amb el patrocini de l'Ajuntament. Aquesta presentació, que encara no té data, es faria al Claustre de l'ex-Convent

dels Mínims, si aconseguixen el pertinent permís, i consistiria en l'actuació de Coanegra i d'algun altre músic convidat com en Raphel Pherrer... concloent l'acte amb un fi de festa animat per l'orquestrina d'Algaida. Es convidaria a tots els mitjans de comunicació de l'illa i a tot el poble.

També ens comentaren l'idea de posar el disc a la venda a l'acte de presentació i posteriorment a alguns comerços del poble.

GRAVIÓ TV3

TV3 —televisió de Catalunya—, va gravar un programa complet de mitja hora de duració dedicat al grup Coanegra. La gravació es va dur a terme al Parc de Mar de Ciutat, i s'enregistraren un total de 7 temes. Es tracta del programa «música vista» que s'emet els diumenges horabaixa. Està previst que el capítol dedicat a Coanegra s'emeti el proper mes de setembre. Procurarem informar-vos a temps.
R.C.

cafeteria - bar Comerç

local climatitzat
gelats - refrescs - tapes
un local ample i confortable per a tots

Plaça dels Hostals, 27 - 29 - Tel. 62 00 29

VINS RUBI

ELABORACIÓ PRÒPIA

Celler:
Bartomeu Simonet, 4 - Tel. 62 00 68

COANEGRA I LA MÚSICA

Reproduïm a continuació la darrera part de l'article aparegut a la revista Lluç de setembre del 86, signat per Bernat Calafat i Gori Negre. En ell s'analitzava el fenomen de la música mediterrània, concretitzat en el grup Coanegra:

El grup de música Coanegra, format per 7 músics i un tècnic de so, inicià el seu treball en la avessant experimental durant tot l'estiu de 1985, presentant el seu resultat per primer cop a la Mostra Musical Il·lenca del Palau de la Premsa (organitzada per l'Ajuntament de Palma), si bé la majoria dels membres provenia de grups musicals de la vessant recol·lectora.

Es seu plantejament és fer música mallorquina—mediterrània a partir del moment actual, sortint dels esquemes clàssics de practicar la música popular. Basant-se en aquesta, realitzen una instrumentació moderna, acoblant-hi nous ritmes i instruments (baix elèctric, bouzouki, etc.). Es tracta doncs, de beure de les fonts populars per realitzar un treball d'experimentació musical basat en la improvisació, l'assaig i el canvi continu fins a estructurar una peça idònia, arrenjant finalment el resultat.

En aquest sentit, Coanegra és clarament un grup de música mediterrània experimental, ja que el seu objectiu és aconseguir sobre la tradició musical una sonoritat més moderna. De tota manera, l'horitzó del grup no és únicament la música popular de Mallorca, sinó la música mediterrània d'altres indrets per rompre falses fronteres, documentant-se i intercanviant experiències musicals amb altres grups.

Les influències musicals més clares que té Coanegra són el *free-jazz*, per tal com la improvisació és la regla d'or metodològica del grup. Així i tot, els membres es troben influenciats per tota la música moderna dels darrers anys, la qual cosa els dona un caràcter d'obertura cap a tota manera d'entendre i compondre música.

El repertori d'instruments agafa d'es dels més populars: tamborino, xeremies, fobiol, grall, guitarró, fins a moderns com la guitarra acústica, guitarra, baix elèctric, flauta travessera i instruments mediterranis com bouzouki, mandolina i formes de percussió nord—africanes. No descarten cap instrument; sia antic o modern, cada instrument té una sonoritat a treballar. Així tenen en projecte la introducció del sintetitzador dins el seu treball.

LES FONTS

Coanegra ha treballat fins ara bàsicament sobre tonades de xeremies. En aquest aspecte han realitzat tota una tasca de recopilació i d'enregistrament de vells xeremies (especialment del santamari Andreu Comes «David») de recol·lecció de partitures localitzades a diferents indrets. En aquest sentit el *Cançoner Musical de Mallorca* de J. Massot els ha suposat un gran ajut.

Altres peces, com les jotes, «ses porgueres» de Pollença (d'origen profà) «ses panades» (d'origen religiós), obtingudes per contactes amb músics vells o partitures.

Una font important en la qual actualment treballa Coanegra és la recerca de «tonades de feina» que ja tenen enregistrades, cercant variants i modalitats. És a les «tonades de feina» on la microtonalitat és més pura i intacte, i on la influència del món àrab és patent. El seu

Aquesta és la carpeta del primer disc de Coanegra

objectiu és conèixer profundament les tonades, dominar-les i trobar una nova sonoritat actual que no perdi el caràcter genuí i original de la tonada.

EL TREBALL

Un cop ha recopilat una tonada de xeremies o una melodia i decideix treballar-la, Coanegra comença el procés innovador i creatiu.

Elegida la tonada, tots els membres l'aprenen tal com l'han recollida. L'aprenentatge suposa un domini elevat de la melodia. Llavors «deixam que la música ens influesqui, que ens suggeresqui nous ritmes, arranjaments, tonalitats. Cada instrument realitza una tasca de improvisació que abandonam o explotam. La inspiració sempre arriba quan un menys s'ho espera, per això la feina és de canvi constant fins trobar un resultat idoni».

De tota manera, la improvisació és l'eina fonamental, i així cada peça de Coanegra és el resultat d'un llarg procés de creació i d'innovació sobre una melodia popular. Procés que acaba quan coanegra està satisfet d'un treball i el troba positiu, tot i que el canvi constant duu a la introducció de nous detalls i arranjaments a cada una de les peces del seu repertori.

Coanegra, un grup de música mediterrània de mallorca, basat en la recerca i la documentació constant, realitza una tasca a horas d'ara original, donant a la música popular menys coneguda un caràcter nou i actual. Es tracta de desfolkloritzar la nostra música, de fer viva i dinàmica una realitat musical, que no és sols per escoltar d'assegut, sinó també per ballar, anar de gresca i de nit de marxa, per al jovent. Caldria que ens descol·lo·nitzàssim musicalment.

CARTES

LES COSES BEN CLARES

Carta dirigida a l'equip de redacció de la revista Coanegra:

Benvolguts senyors de la revista Coanegra: l'altre dia en un moment de temps lliure vaig decidir llegir la revista esmentada abans, revista que cada mes llegesc ja que crec que una persona ha d'estar informada del que al seu poble ocorre, o almanco el que certes persones creuen que ocorre, però al cap i a la fi deixem-nos de cinismes i anem al que ens interessa de bon de veres en aquest cas.

Obr la revista i ja de cop a la segona plana, a la plana de l'editorial ja em trob amb una editorial plena de cinismes i d'incorreccions, però això no és sols a aquesta editorial i a aquesta revista sinó a atots els números o a la majoria d'ells, la revista expressa la seva clara tendència política i d'afintat a certs partits polítics, i això repetidament arriba a fer posar furiós al més tranquil. Crec que tots ens coneixem el suficient per veure i asseblar-nos d'on són les incorreccions i a quins partits polítics em referesc.

Igualment que un col·legial poc experimentat comenta uns versos d'un poema, permetue-me que jo també ho faci amb l'editorial de la vostra revista i dic vostra ja que malgrat tot el que intenteu i voleu fer creure al poble, la revista Coanegra sols expressa l'opinió d'un

grup de persones molt reduït, i que com bé sabeu no sempre és la més encertada, aquesta opinió; malgrat tot això avui surti aquesta carta d'un santamarier cansat, com molts d'altres de les coses mal fetes, (perquè supòs que la carta sortirà).

A les primeres ratlles de l'escrit deis que la vostra revista és imparcial però, senyors a on anau? De què anau pel món? Tota persona amb una mica de seny i que hagi llegit qualque revista, em referesc a qualque número de la vostra revista haurà pogut veure clara tendència en ella. I no solament això, si partim del principi que ningú pot esser imparcial, ni jo mateix a aquest escrit, però jo ho reconec i no vosaltres que veneu moix per llebre. I encara més com és pot esser imparcial si solament mirant els components de l'equip de redacció ja veim reflexat allà quasi un partit polític que no ve al cas. No senyors, no és una revista neutra i apartidària una revista que mai ha donat l'enhorabona a un acte fet per l'Ajuntament, o bé li ha dedicat un espai ridícul; com pot esser apartidària una revista que mostra el seu ajut a candidatures clarament terroristes? Sí, senyors a la vostra editorial ens critiqueu de criticar, i valga la rebundància, a grups terroristes, però no mereixen altra classificació grups que encobreixen crims contra la població democràtica, desenmascarau-vos d'una vegada per totes no enganeu d'aquesta manera el poble.

Passant a un altre tema m'agradaria parlar sobre la famosa carta que molt oportunament per certs partits polítics es va publicar pocs dies abans de les eleccions, però com diu el refrany popular: dins quin cap cap; que el suposat culpable, l'anterior Ajuntament, demanàs el vot per cert partit en nom del propi Ajuntament, això es tirar-se terra damun un mateix, i a més per què no ho vàreu demanar abans de fer-ho públic, som tots els suficient granats, malgrat vosaltres no ho cregueu, per saber que és el veritable culpable d'això.

Una revista que conta les veritats a mitges és pitjor que dir mentides perquè les mentides es veuen, les veritats mig dites no. I dic això perquè vàreu dir que certs regidors de l'anterior Ajuntament i ara reelegits, tiraven cartells de partits oposats al seu, és això ben cert, però no deis que tiraven els cartells que aquests partis varen posar damunt els seus, això no és jugar net, però això n ho deis, és clar ningú tira pedres damunt la seva teulada. Vull aclarar que el partit al qual jo pertanesc no va tapar mai cap cartell d'un altre partit, es va limitar a penjar els seus, aquesta era la consigna, crec que complida al llarg de la campanya pel nostre partit. Campanya que vosaltres deis que no va esser neta, que va separar i ha separat gent del poble, però això és responsabilitat de tots i permeteu-me que diga que els partits de la

botiga

S'ESCOLETA

tota casta de comestibles

Ramon Llull, 31

passatemps
articles per a esports

futbol, bàsquet,
tenis, pesca...

Marqués de Fuensanta, 35
07320 SANTA MARIA (Mallorca)

FONER

**MINYO
INFANT
ESPORT**

Plaça dets Hostals, 13 i 15

Tel. 62 00 48

SANTA MARIA DEL CAMI

**GRAN ASSORTIT DE
ROBA PER A GENT GRAN**

oposició més que els de govern ja que aquests van anar a criticar el mandat passat mentre que el partit majoritari va anar a defensar el fet durant aquests quatre anys.

Passem a un tema bastant xerrat però poc entès i és el de la tercera edat. No hi ha res més terrible que la ignorància, supòs que en això tots hi estam d'acord, però encara hi ha una cosa més terrible i és que damunt aquesta ignorància es vulgui xerrar i expressar opinions i crítiques sense coneixement de causa, i si hi véssiu dos pams enfora o estiguéssiu assabentats de qualque cosa veuríeu que mai s'ha demanat el vot per a cap partit a la tercera edat i molt manco a les excursions, i tampoc que certes persones ens feim vestits nous, sinó tot al revés encara que paresqui estrany n'hi hem de posar dels nostres, però és clar que s'ha d'atacar d'on s'ha tret la majoria de vots però malgrat tot això és degut a una constant feina desinteressada i sense beneficis i perdent moltes hores, feina que els nostres padrins es mereixen i de la qual han demostrat estar-ne contents, ningú s'ha omplit les butxaques en la tercera edat a no esser els partits de l'oposició per aconseguir vots que tanmateix no han servit de res.

Per acabar vull dir que amb això no em vull posar malament amb ningú però crec que ja basta d'usar una revista del poble per fer-ne campanya d'uns pocs, hi ha d'haver un contrast lliure d'opinions, i és això el que intent amb aquesta carta, tots hem de respectar les opinions dels altres maldament no les compartiguem i saber dir «molt bé» quan està molt bé, al cap i a la fi la revista és, supòs, una revista oberta a tots i per a tots i a on tots expressem les nostres idees i des d'aquestes planes vull animar a tots els santamariers i santamarieres a que expressin la seva opinió que no tenguin por a que vagueria i que signin les cartes no s'amagin.

Ara sí que es cert, que vull acabar i vull donar l'enhorabona al poble de Santa Maria del Camí, el qual em sent orgullós de representar a la Casa Consistorial, i aprofit per donar-li l'enhorabona per la seva correcció a l'hora de votar i que malgrat certs individus incontrolats, ho va fer d'una manera estupenda, i també donar l'enhorabona al poble que una vegada més ha demostrat que sap votar i malgrat tot el que es diu sap qui són els qui veritablement volen bé al poble als seus interessos personals treballen pel bé del poble, esper que aquests anys vinents la majoria municipal i l'equip de govern respongui a les veritables necessitats del poble com fins ara ha fet; gràcies a tots aquells que confiaren en nosaltres i en definitiva a tots, perquè tots som santamariers. Gràcies.

Gabriel Mesquida Pastor

Regidor de l'Ajuntament de Santa Maria del Camí

P.S. Esper que aquesta carta sia publicada en la seva integritat més que res perquè el poble pugui tenir els suficients elements per poder jutjar.

La present serveixi per expressar-li la meua sorpresa davant la publicació a les planes esportives del seu darrer número, de que es posa en dubte l'existència d'una subvenció per part de l'Ajuntament a l'equip infantil de futbol pel seu viatge a Itàlia, manifestant endemés que les úniques notícies que s'han tengut han estat a través del diari «El Dia».

Me permet recordar-los que la revista Coanegra, en el número 39, quan va publicar les subvencions concedides per l'Ajuntament en el plenari de dia 7 de maig, ja donava compte de la concessió d'aquesta subvenció.

Sense altre particular, pregant-los un major esment a l'hora de publicar aquest tipus de notícies que poden provocar certa confusió, els salut atentament.

Santa Maria del Camí, a 29 de juny de 1.987

Josep Estarelles
batle de Santa Maria

NOTA DE REDACCIÓ

El redactor de la notícia «l'equip infantil, a Itàlia» publicada al número 40 (juny 87), expressa a través d'aquestes línees que és ben cert que al número 39 ja havia estat publicada la concessió d'una ajuda municipal pel viatge de l'equip infantil. Tot i esperant que la rectificació aclaresqui l'error, demana disculpes i agraeix la seva atenció.

RENAULT

MARTI CANYELLES FERRANDO

SERVEI OFICIAL

C/ Bernat de Sta. Eugènia, 71
Tel. 62 06 74
SANTA MARIA DEL CAMI

FORN - PASTISSERIA

BOVER

CA'N BLANCO

Carrer Llarg, 58
Tel. 62 00 52

STIL'S

Plaça Hostals 37 • Tel. 62 11 22

Santa Maria del Camí

CASA DE LA VILA

CONSTITUCIÓ DEL NOU AJUNTAMENT I FORMACIÓ DE LES COMISSIONS

El 30 de juny es va constituir el nou ajuntament. L'elecció de nou batle donà com a resultat la proclamació de Josep Estarelles amb sis vots (els dels regidors d'AP), en Mateu Morro obtingué 3 vots (els regidors del PSM), n'Antoni Santandreu i en Macià Capó no obtingueren cap vot, ja que n'A. Santandreu votà en blanc i en Macià Capó s'abstingué. Després d'unes breus paraules del President de la Mesa d'edat (formada pel regidor de més edat i el de manco, que eren Bartomeu Canyelles i en Mateu Morro), el Batle Josep Estarelles saludà els regidors, desitjant una labor fructífera en benefici del poble. Mateu Morro també pregué la paraula, felicitant el batle i regidors, i dient que l'objectiu era millorar el poble.

FORMACIÓ DE LES COMISSIONS

El 23 de juliol hi hagué una sessió extraordinària del plenari de l'Ajuntament per a fixar alguns temes relatius al seu funcionament i organització. El Plenari es reunirà en sessió ordinària cada dos mesos, i es crearà una Comissió de Govern formada pel batle, i tres tinentes de batle (Biel Mesquida, Vicenç Santandreu i Bartomeu Canyelles). En aquest tema el PSM feu constar que hagués estat més democràtica la presència de l'oposició a la Comissió de Govern.

Les Comissions Informatives creades són:

Urbanisme, Vies i Obres presidida per Vicenç Santandreu.

Educació, cultura, esports, festes i serveis socials presidida per Biel Mesquida.

Sanitat i aigües presidida per Bartomeu Canyelles.

Hisenda i comptes presidida per Josep Estarelles.

Totes les comissions estaran formades pel batle i els tres tinentes de batle, i el representant del PSM, PSOE i CDS. Els representants del PSM votaren en contra d'aquesta composició, ja que consideren que no respecta la proporcionalitat existent.

El representant en el Consell Escolar serà en Gabriel Mesquida; a la Mancomunitat del Raiguer en Josep Estarelles; a la Junta Local de Beneficència en V. Santandreu, en J. Estarelles i na Francisca Coll; el Dipositari serà en V. Santandreu (que haurà de bestreure una fiança de 150.000 pts aproximadament i a canvi tindrà un 1 per mil del pressupost, a això s'hi aposà el PSM proposant que s'adoptàs una altra solució). El Delegat de conservació dels béns i edificis municipals serà en Jaume Salom, el Delegat de circulació, turisme i mercat, en Rafel Mesquida, i el Delegat de Normalització Lingüística en Mateu Morro.

Acabada aquesta sessió extraordinària se'n celebrà una altra per veure una sèrie de temes diversos. Entre les coses més destacables cal fer constar la ratificació de la contractació de les obres incloses en el Pla d'Obres i Serveis de 1987. És a dir: el sumistre elèctric al Pou municipal de Son Torrella (3.733.000 pts. i a càrrec de GESA) i la instal·lació de tuberies d'aigua als carrers Sant Josep, Calvo Sostelo i Hostals (2.811.000 pts. i a càrrec de Pere Roca Mates).

S'acordà patrocinar la presentació del disc del grup de música «Coanegra» amb 125.000 pts.

També s'acordà la compra de 100 cadires de plàstic per a l'edifici municipal, ja que les actualment existents eren deixades per la Parròquia, i la pintura del Col·legi Públic abans de començar les classes.

En un proper plenari es posarà a coneixement dels interessats el contracte per dur els bars del Camp Municipal d'Esports.

S'acordà la contractació d'un nou tècnic urbanístic ja que n'Emili Gener deixa l'Ajuntament. El nou tècnic, que podrà presentar el seu currículum a l'Ajuntament, farà 6 hores setmanals i cobrarà unes 40.000 pts.

El PSM havia presentat una observació al Projecte de l'Autovia, on es demanava la retirada del Projecte després d'una sèrie de consideracions on s'analitzaven les conseqüències d'aquest Projecte. La proposta del PSM no fou acceptada, ja que els regidors d'AP hi votaren en contra. De tota manera si que foren acceptades dues altres proposicions del PSM: que l'Ajuntament demani que es reconsideri i es modifiqui la connexió amb Santa Maria de l'autovia i que es demani la supressió de l'àrea de serveis, ja que no se'n veu la necessitat. Aquestes dues propostes formaran part de l'informe que l'Ajuntament farà al Servei de Carreteres del Govern Balear. N'Antoni Santandreu (PSOE) manifestà la seva oposició a la supressió de l'Àrea de Serveis.

L'Església i Convent dels Mínims són declarats Béns d'Interès Cultural

La Direcció General de Cultura ha notificat a l'Ajuntament que tant l'Església com el claustre i les instal·lacions conventuals han estat declarades béns d'interès cultural, assenyalant-se una àrea de protecció bastant àmplia que agafa edificis de Marquès de la Fonsanta i de la Plaça dels Hostals. Qualsevol reforma exterior d'aquests edificis haurà de ser autoritzada per la Direcció General de Cultura. Els plànols són a l'Ajuntament.

Es Saig

AUTOPISTA: EL PROJECTE DE TRAÇAT HA ESTAT POSAT A INFORMACIÓ PÚBLICA

Mateu Morro

La Direcció General d'Obres Públiques del Govern Balear ha posat a informació pública el Projecte de Traçat del que es denomina «Autovia Central - Tram II-Marratxí - Inca». El termini per a presentar al·legacions i observacions acabà el dia 27 de juliol, i pels ajuntaments acaba el 8 d'agost.

EL PROJECTE

El Projecte delimita el traçat de l'autovia i algunes de les obres que se'n derivaran (modificació de carreteres, de torrents, connexions amb els pobles, etc.). El pressupost total estimat és d'uns 4.672.657.367, dels quals la part dedicada a satisfer el cost de les expropiacions sols és de 692.705.700, sens dubte una quantitat bastant petita si pensam que s'expropien 63 edificis i 1.924.275 m². Evidentment el que no es podrà pagar mai seran les finques xapades, els camins i accessos inutilitzats i les conseqüències de tota casta que en resultaran.

Pel que fa a Santa Maria l'autovia va des del Coll des Pou cap a les cases de Son Genovès (que arrassa), Es Pinaret, i davalla, embiaixada fins a travessar la carretera de Sencelles (que condemna) molt a prop del cementeri, llavors s'adreça cap a Consell. Crida l'atenció la connexió

amb Santa Maria, que a més de condemnar la carretera de Sencelles, expropia 60m² del cementeri municipal i molts de mils de m². Es construeix un nou braç de carretera per anar del camí de Pòrtol cap al Pou des Coll, i un altre braç per entrar dins Santa Maria pel carrer Joan Mesquida i P.J. Jaume Pons. Es pot dir que un bon bocí del terme desapareix definitivament (i això sense comptar la via de cintura).

Una altra cosa que crida l'atenció del Projecte és la previsió d'una **Area de Servei**, de 4,2 Ha a cada costat de l'autovia. En aquest lloc volen dedicar espai a aparcaments, servicis sanitaris, descans, alimentació, serveis comercials, etc. Aquesta àrea està situada plenament dins el terme de Santa Maria, devora

el Camí de Muro.

Una vegada vist el projecte s'han confirmat tots els temors: uns senyors «enginyers» han fet retxes damunt uns plànols sense mirar cap consideració. Després de l'autopista Santa Maria ja no tornarà ser mai més el que era. Això sí, com diu el Projecte, passarem a ser una zona de «segones vivendes» i una «zona dormitori».

«ELS AMICS DEL RAIQUER»

Un bon grapat de persones de la nostra comarca, «Es Raiquer», s'ha unit per presentar alternatives al Projecte, demanant un tractament integral del problema de la xarxa viària i dels transports a la nostra comarca. L'Associació té el Tel. 50 47 40, Apartat 191, Inca.

Els «Amics del Raiquer» han presentat, conjuntament amb altres entitats, al·legacions i observacions al Projecte, a la vegada que es preocupen d'informar l'opinió pública i els afectats de les conseqüències de l'autovia.

De tota manera les coses no són gaire favorables cap «Els amics del Raiquer». El President Cañellas al seu discurs d'investidura en el Parlament de les Illes va anunciar que l'autovia era una tasca prioritària, i que després seguirien amb els altres trams i projectes d'autovia. Es a dir, que per a ells es tracta d'arribar a Alcúdia, per a després fer la de Manacor, basant la xarxa viària en un sistema d'autopistes. Qualsevol altra solució que no sigui aquesta ja ni es pren en consideració.

COMUNICAT DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL RAIGUER

PRESENTACIÓ

En primer lloc ens interessa deixar ben clar que les persones que integram l'associació «AMICS DEL RAIGUER» som majoritàriament residents dels diferents pobles d'aquesta comarca, usuaris de la seva xarxa viària i per tant perfectament conscients de la seva problemàtica i de la necessitat de millorar-la.

L'Associació s'oposa i rebutja el model de xarxa viària, el projecte d'Autopista / Autovia, proposat per la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme del Govern Balear.

Ens oposam a la realització d'un projecte elaborat prèviament a un Pla Director Territorial, o a un Pla Global de Transports, sense un estudi urbanístic, econòmic o sociològic. Es vol dur a terme un projecte sense plantejar-se que l'actuació en matèria viària no hauria d'esser puntual, sinó conjunta i immersa dins d'una política integral d'ordenació del territori, contemplant, conjuntament, amb un tractament integral de la xarxa viària pre-existent i amb una ampla participació i debat ciutadà.

Rebutjam un projecte irreversible, que és determinant per al nostre futur territorial, econòmic i urbanístic. Serà un element determinant, a més a més d'unes futures Directrius d'Ordenació Territorial. Hi haurà un abans i un després de l'Autopista amb un model d'illa molt determinat.

ALTERNATIVES

Per a la millora de la xarxa viària proposam les següents alternatives:

a) El desdoblament i millora de l'actual carretera Marratxí - Inca, amb els passos a nivell, circumvalacions urbanes integrades en el teixit urbanístic de cada nucli... que es trobin convenients. Aquesta solució ja havia estat apuntada prèviament, fins i tot en el PGOU d'Inca, i que incomprensiblement s'ha abandonat.

b) A Mallorca existeix una densa xarxa de carreteres secundàries fruit de la necessitat de relacions entre els diferents pobles, la qual cosa és molt significativa i respon al model d'ordenació territorial econòmic, històric i

Els Amics del Raiguer reivindiquen l'adesament de carreteres secundàries com el camí de Muro.

idiosincràtic de la nostra illa. Aquestes carreteres han d'esser acondicionades, millorades, essent rutes alternatives i descentralitzadores i per tant potenciadores dels pobles i de l'economia de l'interior de l'illa. Es tracta d'una alternativa al monocultiu desenrotllista del turisme i de l'exclusiu foment de la zona perifèrica o costanera. Donaria una alternativa de futur a la suburbització, despoblament i empobriment de l'interior, al desequilibri econòmic, de serveis i a la macrocefàlia de Palma.

c) Pla Global de Transports, potenciant el transport públic, no amb a dilapidació i despilfarrament de la infraestructura del ferrocarril marginant-lo i potenciant el transport privat.

Si analitzam el cost d'Oportunitat, la idoneïtat del projecte, els salvatges costos socials que comporta, observam que està pressupostat en QUATRE MIL CINCENTS SETANTA I UN MILIONS CINC-CENTES UNA MIL QUATRECENTES SETZE PESSETES (4.571.416 pts.). Cada quilòmetre surt unes cinc vegades més car que el desdoblament d'una carretera. El sacrifici de terrenys és d'UN MILIO NOUCENTS VINT - I - QUATRE MIL DOSCENTES SETANTA CINC METRES (1.924.275 m²), unes deu vegades més que una carretera desdoblada, sense resoldre cap problema que no pugui solventar la xarxa viària pre-existent —millorada i

CERÀMICA
CAN BERNAT

C/ BARTOMEU PASQUAL S/N
SANTA MARIA DEL CAMÍ

TELÉFON 62 01 78

L'autopista destruirà algunes cases i camps de conreu

potenciada— i duu com a conseqüència la pràctica inutilització d'una infinitat de terrenys per finques xapades, sistemes de reg, accessos, desertització, fort impacte ambiental, tall de carreteres i de l'illa, economies de famílies i pobles, cases i edificis arrassades.

Si plantejam el binomi Transport / Temps, és evident que a Mallorca es tradueix a Aviò / Vaixell, els canons continentals no són extrapolables a una illa.

Una autopista serveix per a comunicar amb rapidesa dos punts allunyats, als quals eventualment es poden sumar alguns punts intermitjos necessàriament escassos donada la complexitat dels enllaços que s'han de menester. La resta del traçat queda per definició aïllat del territori que l'envolta: ningú pot entrar i sortir de l'autopista, provocant per tant una ruptura del territori travessat per l'amplitud del sistema d'accés.

Aquest cost tan elevat, sols es justifica si es tracta de rompre l'aïllament, és a dir, de dotar d'uns eixos ràpids de transport a una àrea gran i incomunicada; millorant la xarxa viària existent a Mallorca es traduiria a minuts.

Es inevitable que amb la creació d'una autopista com a alternativa viària, es concentren els serveis, els llocs de feina, el territori habitable i especulable. Això ens obligaria a unes necessitats de dependència del transport i d'energia, antieconòmiques i absurdes, concentraria la comercialització de productes encarint-los d'una inflació absurda, provocaria l'abandonament dels pobles, les formes de vida de producció i de consum més disperses i millor relacionades amb el territori, reduint cada vegada més la capacitat d'autonomia de la

població.

INFORMACIÓ I DEBAT

Un projecte d'aquesta magnitud no es pot limitar a una breu i assèptica exposició pública d'un projecte exclusivament tecnocràtic, com deia Clemenceau a la seva conegudíssima frase «Les carreteres és un assumpte massa seriós per a deixar-les ens mans dels enginyers». Els tècnics posen els seus coneixements al servei del model concret que els sol·licita el Govern Balear. Es necessari sometre'l a debat de tots els afectats (ciutadans, municipis, comerciants, associacions, sindicats, científics, tècnics, etc...), a fi de conèixer totes les alternatives i saber en funció de quins interessos se tria per a una solució clarament insatisfactòria.

La informació pública d'un projecte realitzat en el silenci dels gabinets i que trascendeix l'opinió pública per primera i única vegada per a que els ciutadans manifestin la seva opinió, aquesta via de participació ciutadana se revela absolutament insuficient i inútil per a assendar damunt ella la legitimitat dels plànols, es limita a un simple complir amb l'expedient i cap als fets consumats.

Per tant l'actuació en matèria viària no pot ésser puntual, fer o no fer l'autopista, sinó conjuntament amb un tractament integral de la xarxa viària pre-existent, de transports, i immersa a més a més en una política integral d'ordenació territorial.

fusteria

Bartomeu Canyelles Rubí

**TREBALLS DE FUSTERIA
EN GENERAL**

Bernat de Sta. Eugènia, 86 - Tel. 62 00 80

distribuidora

ARTINET

-Articles de neteja
-Productes per a piscines

Plaça Can Orell, 12 - Tel. 62 07 18

ENTREVISTA

GABRIEL MESQUIDA I AMENGUAL, ESCRIPTOR

Ens trobam a «L'A-
venc». Tres redactors
de «Coanegra» contra
un escriptor. Ell no s'ha
fet esperar gaire i no li
fan enveja les cerveses
espumoses sobre la
taula: mentre comana
una austera aigua mine-
ral rumia una disculpa
anticipada sobre l'es-
cassa activitat cerebral
que hm es pot permetre
en xardoroses tardes de
Juliol com aquesta.

**-Abans de res con-
ta'ns la teva vida.**

-Vaig néixer el 1.947 a
Castelló de la Plana, fill de
pare santamarier i mare
llubinerà, ambdós mes-
tres. Vaig tenir una infan-
tesa itinerant entre Caste-
lló, Ciutadella, Manacor, i
els estius entre Sta. Maria
i El Terreno. Vaig fer el
Batxillerat a Manacor i
després la carrera de Bio-
lògiques a Barcelona,
acabada la qual vaig tre-
ballar a la secció de Biolo-
gia de la Gran Enciclopè-
dia Catalana mentre em
posava a estudiar la ca-
rrera de Ciències de la In-
formació, que també vaig
acabar. Fa vuit o nou anys
vaig tornar a Mallorca, i
després d'una temporada

en atur forçós vaig treba-
llar un any per a l'Ajunta-
ment de Ciutat fins que
l'actual Rector de la Uni-
versitat Balear em va pro-
posar treballar en el Gabi-
net d'Informació, i fins ara.

**-Explica'ns els inicis
del teu interès per la lite-
ratura.**

-La literatura m'ha inter-
ressat sempre. Consider
que és l'art més complet, i
he conreat tant la poesia,
com la narració, com les

col.laboracions a la prem-
sa. De fet record haver
escrit una novel·la als
onze anys, en castellà,
quecontava les aventures
d'una colla de nins. Va ser
estudiant el batxillerat a
Manacor que un professor
es posà a donar-nos clas-
ses de català durant els
«recreos» i vaig publicar
per primera vegada arti-
cles a una revista de la
mateixa escola que es
deia «Arbre».

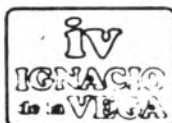
**-Ets un escriptor bilin-
güe?**

-Soc multilingüe, de fet.
Tots els meus textos
tenen com a base el cata-
là, com a llengua pròpia,
però a vegades hi vaig in-
tercalant coses en francès
i italià, principalment, ja
que són dues cultures que
m'influeixen molt, i escri-
vint sovint se m'acuden
coses que no es poden
expressar perfectament
en català i cal recórrer a

**AUTÈNTICA SOBRASSADA
MALLORQUINA**

Ignacio de la Vega Elompart

C/. Bernat de Sta. Eugènia, 104
carretera Palma - Inca
Santa Maria del Camí
07320 - MALLORCA
Tel. 62 01 44

altres llengües.

-Fes-nos un resum de les teves obres.

-La primera en ser publicada va ser «L'adolecent de sal», que de tot d'una vaig anar oferint a les editorials sense poder trobar-ne cap que m'ho volgués publicar, raó per la qual la vaig presentar a un munt de premis amb tanta de sort -i no menys sorpresa- que l'any 1.973 obtingué el Premi Prudenci Bertrana. Fin el 75, però, restà censurada, i només a través de gestions d'en Josep Melià pogué ésser finalment publicada. Aquest mateix any vaig escriure «El bell país on els homes desitgen els homes», que va sortir l'any passat a l'editorial Laertes. Després, del 75 al 80 vaig treballar amb el pintor Steva Terrades en un text no publicat que es diu «Matèria de Cos», el 76 vaig publicar «Self-Service» a mitges amb Quim Monzó i «Putà Marès (ahí)» el 81 va sortir el poemari «Notes de temps i viceversa», el 83 un assaig sobre Eugeni d'Ors titulat «Xènius, escriptura, premsa», el 84 altre cop amb el pintor Terrades «Cap, cap» i, per acabar, al n° 8 de la revista «Àrtics» hi ha publicat part del poemari «L'Akkat Vissor», Ah! oblidava que també he traduït el llibre de Roland Bartres «Incideent».

-Què tens en marxa ara mateix?

-Estic escrivint un llibre de contes titulat «Passió» i un text novel·lesc: «Tzit-zànies City».

-Parla'ns de les teves lectures més estimades.

-Tenc una biblioteca bastant extensa però hi ha una seixantena de llibres que rellegesc constantment. M'interessen els innovadors del llenguatge: Ramon Llull, Ausias March, Jordi de Sant Jordi, Foix, Ferrater, Salvador Dalí -que per a mi és millor escriptor que pin-

tor...-. Els clàssics grecs i llatins els disfrut més com més vell torn. Després venen els italians i francesos: Pavese, Sagan... En llengua castellana destacaria el «Paradisso» de Lezama Lima i els clàssics barrocs: San Juan de la Cruz, Góngora, Gracián... No vull oblidar Nabokov i Joyce.

-Com valoren l'actual narrativa en llengua castellana amb el renom que assoleixen alguns autors com Vargas Llosa, García Márquez, etc.

No m'interessa. Molts d'ells fan literatura d'estiu.

-Cela?

-Tampoc. Només alguna cosa esbarsa.

-Que li manca i què li sobra a la literatura catalana?

-És una literatura molt rica de la qual encara en resta molt per a descobrir. D'altra banda, havent viscut en una situació de persecució i agonia permanent, això li dona un encant especial i estrany. Actualment, però, es troba en un «impasse» perquè ha augmentat la producció però no la qualitat, llevat de casos aïllats com és ara a Mallorca en Blai Bonet. Contràriament, als anys seixanta pens que la nostra literatura va viure un bon moment.

-Què en penses dels escriptors mallorquins, escola mallorquina, etc?

Jo llegesc els autors de l'escola mallorquina i m'interessen, però pes que és una llàstima que amb un llenguatge tan ric diguin tan poc, potser reprimits pel seu lligam amb l'església. És d'alabar la seva precisió formal, però no connecten amb els corrents de fora de l'illa.

-Què en penses dels autors lligats a la nostra vila, en Miquel Dolç i n'Antoni Lluç Ferrer?

-En Miquel Dolç em sembla un notable traduc-

tor, un poc inferior a Carles Riba, ja que a vegades li not un cert encarcament. De n'Antoni Lluç he de dir que, com a narradors, estam molt allunyats, perquè ell fa novel·la realista, i jo no faig novel·la ni realisme. Consider molt valuosa la seva traducció de Montaigne, que és un dels llibres que tenc a la meua capçalera, i a on ha fet una feina molt acurada i no gens fàcil. Jo l'anim a què traduesqui tota l'obra de Montaigne a la nostra llengua.

-Parla'ns de tu mateix com a escriptor.

-Separ vida i escriptura. No pretenc expressar l'inexpressable sinó tot el contrari: inexpressar l'expressable. Que el lector

passi gust i no s'esgoti, que convisquin molts de sentits dins el text; trencar el motlle dels gèneres literaris prescindint-ne i creant un text amb l'objectiu d'aconseguir un llenguatge poètic...

La conversa encara es perllonga una bona estona per altres camins. En Biel escolta molt, em sembla una esponja a l'aguait, també ens dona idees i és aleshores que bada uns ulls inquiets, tot proposant allò que deu ésser el seu univers estètic. Hi fa bon conversar amb ell però és tard i l'horabai-xa fot el camp. Nosaltres també.

J.S.M.

HISTÒRIA

FA CENT ANYS MORÍ EL RECTOR CALDENTHEY

Rafel Caldentey i Perelló nasqué a Manacor l'11 de març de 1818. El seu pare conegut per l'amo en Llorenç era l'encarregat de les terres que posseïa la família Oleza a Manacor, el domicili dels Caldentey era la posada dels dits senyors, a posta de mal nom eren coneguts per de ca n'Oleza.

El jove Rafel volgué esser capellà, rebé la tonsura i vestí l'hàbit eclesiàstic poc abans de complir els 15 anys d'edat. Li tocà viure les guerres i lluites de les dues Espanyes que han arribat fins als nostres dies. El 1836 el bisbe de Mallorca clausurà el seminari perquè professors i alumnes estaven dividits entre liberals i carlins. Els seminaristes no polititzats foren autoritzats a prosseguir els estudis en particular, entre aquests s'hi comptava Rafel Caldentey. Per la seva correspondència és després que vivia a ca n'Oleza del carrer de Morey de Ciutat.

El 1840 quan el jove Caldentey havia de rebre les ordres, el general Espartero, regent de la nació, prohibí que els bisbes espanyols conferissin el sagrament de l'ordre. Els seminaristes que volgueren, i ten-gueren medis econòmics, hagueren d'emigrar a l'estranger.

D. Jaume d'Oleza no trobant-se a gust a Espanya es dirigí a Itàlia, primer a Roma i després a Gènova on s'hi establí amb la seva esposa Dª Anna Cabrera que perteneixia a la més alta noblesa de Còrdova. La dita senyora tenia un germà conegut per monsenyor Cabrera que també a Gènova dirigia un seminari per joves espanyols. D. Jaume d'Oleza convidà a traslladar-s'hi el fill del seu posader de Manacor, Rafel Caldentey acceptà i a Gènova rebé totes les ordres, el presbiterat el mateix dia que complia 25 anys d'edat. En una carta del rector Caldentey a l'amo en Llorenç, son pare, li diu que a Gènova ha viscut sempre a la casa de D. Jaume, que aquest no ha volgut cobrar res mai per la seva manutenció i que després d'esser capellà li servia la missa cada dia perquè tenien capella a casa.

D. Rafel Caldentey tornà a Mallor-

ca el 1845, s'instal·la al seu poble de Manacor, es dedicà a la predicació, fundà el convent de Germanes de la Caritat del dit poble i aconsellà i ajudà a Sor Francinaina pel de Sencelles.

A SANTA MARIA DEL CAMÍ

Obeint indicacions superiors es presentà a oposicions a rector. Li correspongué la parròquia de Santa Maria del Camí; feu l'entrada el 19 de febrer de 1953, el seu germà Llorenç l'acompanyà amb el carro, com ell volia no hi havia ningú a esperar-lo. Es presentà al poble l'endemà diumenge a la missa major.

Tots hem sentit contar les visites del rector als malalts i les seves abundants llimosnes. Per comprendre-ho ens hem de situar al segle passat on la majoria de gent era pobre i vivia exclusivament del seu jornal i no existia, como ara, la seguretat social. Un malalt a una família era un trauma, es deixava de percebre el jornal del malalt i a vegades també del qui l'havia de servir i endemés s'havien de pagar les medecines, el trauma era encara més gros, quan el malalt era un pare de família amb infants petits.

El rector solia visitar els malats els horabaixes, i s'asseia no molt enfora del capçal del llit, quan se n'havia

anat, davall el coixí s'hi trobaven algunes monedes de plata. Quan retornava s'aturava a la botiga de vora la parròquia (davant ca'n Capó) i deia: «Gràcia —aquest era el nom de la madona— du a tal casa i a tal altra tal i tal menjar, no diguis qui li envia». Tanmateix ho sabien que era el rector. Tots els fruits de les terres del rector de Manacor, el seu germà Llorenç els duia a Sta. Maria —encara ens hi han recordat els seus renés aquests dies— i quasi tots es repartien als necessitats. Tots els matins a la rectoria es donava brou als qui n'anaven a cercar. El rector rebia tothom i el seu criat, en Tomeu, estava ben advertit que si hi anaven pobres quan ell no hi fos, ningú se n'havia d'anar sense res.

A pesar de la falta de mitjans d'aquells temps a Santa Maria es feu tot el que s'havia de fer: la fundació de les Germanes de la Caritat per servir malalts i ensenyar les lletres, la capella fonda del Roser, una endomassada nova, color carmesí, l'actual rectoria, la campana grossa, fou beneïda pel rector abas de la missa major de la festa de Santa Maria del Camí de 1868, el mateix rector tocà el Sanctus amb la campana beneïda, fou pujada al campanar per defora, el 22 de setembre i hi anaren tants d'homes a ajudar que es pujà en cinc minuts. Es feren peregrinacions a Roma i a Lourdes, molt de catecisme i funcions a l'església. Els qui el tractaren deien del rector: «Era un home de fe».

Per les seves cartes es veu que mai tengué molta salut, per la darrera malaltia eren tantes les persones que anaven a informar-se de la salut i a oferir-se que s'arbitrà donar notícies a la parròquia cada vespre. El dia que el capellà digué que s'havia agreujat i que el metge deia que era hora de rebre els darrers sagraments, tothom va rompre a plorar fort. Morí l'1 de juny de 1887, fou acompanyat al cementiri per tot el poble —homes i dones— plorant; el funeral de l'endemà també acabà en plors. Tenia 69 anys d'edat i havia tengut el càrrec de rector durant 34.

Familiars del rector Caldentey, envolten la sepultura a l'Església Parroquial. Dia 18 de gener de 1.987.

DESPRÉS DE LA SEVA MORT

No detallaré els records que sempre s'han tengut pel rector Caldentey. El 1928 el bisbe Joan Perelló, descobrí la làpida del campanar, el 1929, fou proclamat fill il·lustre de la vila i les seves despulles foren retornades a enterrar a la parròquia. El 1953 se celebrà el I centenari de la seva venguda i l'any següent s'obrí el procés de Canonització, que quedà paralitzat vuit anys després.

Enguany, en vistes al primer centenari de la seva mort, el 18 de gener a la parròquia tengué lloc un acte molt solemne presidit pel vicari general en què es continuava el dit procés, el dissabte següent, l'actual rector de Santa Maria, Mn. Rosselló, anà a les tres parròquies de Manacor a fer-ho a saber als manacorins.

L'1 de maig va visitar la sepultura

del rector una peregrinació de Manacor amb més de 200 persones.

El 31 de maig el bisbe de Mallorca Monsenyor Úbeda, vengué a administrar la Confirmació a 78 joves de 16 a 18 anys que s'havien preparat durant el curs; presentaren les ofrenes a l'altar, parents del rector Caldentey, de la família Oleza i d'altres famílies del poble que els seus avantpassats havien col·laborat de prop amb el rector. Vuit dels confirmats dançaren el ball de l'oferta. Tant el bisbe com molta gent durant el dia passà per davant la sepultura del rector.

El dia 1 de juny, data aniversària, a les 9 del matí les campanes de la parròquia i del convent durant llarga estona, no tocaren de mort sinó que repicaren, el vespre a la capella del Roser per ell edificada, missa con-

celebrada en què es resumí la seva vida. El record del rector Caldentey, trasmès de pares a fills és viu dins el poble, a tots aquests actes hi ha assistit molta gent. La missa de la confirmació del bisbe del 31 de maig, a pesar que a la mateixa hora la televisió retransmitia el partit de futbol del Mallorca - Barcelona, la parròquia presentava un aspecte imponent, amb la nau i les capelles ocupades.

Del rector Caldentey a pesar de fer cent anys que és mort, de cada dia ens arriben notícies noves de com era apreciat al poble i com en vida ja el tenien per sant. Aquests dies passats vaig anar a la posada de Puntiró vora la parròquia, la madona Francisca, germana de Mn. Josep Calafat, el capellà poeta, me contà que el seu pare —l'amo de Puntiró— era un dels qui aguantaven una de les cintes del baül del rector quan el conduïen al cementiri, en esser al cementiri llevà la cinta del baül i la dugé a ca seva, la posaren dins un quadre junt amb una fotografia del rector, de les que es repartiren a cada casa, unes setmanes després de la seva mort, i encara la conserven i la mostren.

Josep Capó Juan

Serveis
J.G. Oliver

**FONTANERIA - CALEFACCIÓ
PISCINES - ESTUFES**

C/. Bernat de Sta. Eugènia, 86
Tel. 62 12 64 - Particular 62 13 36

CAIXA DE PENSIONS

"laCaixa"

JOVE A JOVE

XISCO «CASOTES», CICLISTA

TRIOMFAR ÉS MOLT DIFÍCIL

En Francesc Ferrer Vidal té desset anys, fa feina a uns astillers que hi ha a Marratxí, i la bicicleta és la seva passió, enguany sense tenir massa temps d'entrenar, està fent una bona temporada, recol·lectant molts de trofeus, i és el subcampió de Balears en la modalitat de fons per carretera.

Pere.-Bé Xisco, per començar ens podries contar com començaves a dedicar-te a n'és ciclisme.

Xisco.-Homo! Vaig

començar, per mor de mon pare, que és un gran afeccionat, ell ja fa molt de temps que està al club ciclista, del qual és el president, i clar, a força de veure per ca meva aquest interès i que mon pare hi estava tan encarat, me vaig anar ficant dins aquest esport, fins que vaig començar a competir. Vull dir que a més de mon pare, tota la gent del club ciclista m'ha ajudat molt.

-Aquest esport és molt sacrificat, no és així?

-Sí! Per esser un bon

corredor t'has de sacrificar un poc. No pots sortir, no convé estar dret, has de menester molt d'entrenament i molt de descans després dels entrenaments, has de tenir moltes de coses, per guanyar carreres has d'esser molt superior als altres. Ja que hi ha molts de corredors que estan molt preparats, no fan feina, tenen molt de temps per entrenar, amb un entrenador per ells sols, i clar jo que he de compaginar la feina amb el ciclisme i sobretot ara que tenim molta feina, me costa mantenir un nivell alt.

-Com fas l'entrenament?

-Lo seu seria poder entrenar cada dia, fent uns cinquanta quilòmetres amb un poc de muntanya i un pic cada setmana fer-ne vuitanta, per anar collint un poquet més de fons.

Jo per cupa de la feina no ho puc fer, em-

però entren sempre que puc, que sol esser quasi cada dia, també els dissabtes i els diumenges vaig amb un grup de santamariers a fer una volta.

UNA PISTA ÉS UNA ESCOLA

-Has provat de córrer dins pista, darrera moto o qualche especialitat més?

-Ho vaig provar un parell de pics, a Algaida, emperò un pic vaig caure i me vaig assustar un poc. També es fet d'haver d'anar a Algaida a entrenar te frena un poc. Una cosa que seria molt guapa, seria que l'ajuntament acondicionàs la voltadora de Ca n'Andria, ja que són pocs els pobles que en tenen, i tenint en compte que una pista és una escola, el ciclisme hi guanyaria moltíssim. Tots els

És bàsica per la nostra cultura.

És la Biblioteca Bàsica de Mallorca que ara t'ofereix el *Conveni Insular*. Són 25 obres que posen a l'abast de tothom el més representatiu de la literatura i cultura lletres a Mallorca.

Una col·lecció única i molt econòmica que no pot mancar a la teua.

Ramon Llull, *Libre d'Amor e Amar*; Gabriel Maura,

BIBLIOTECA Bàsica DE MALLORCA

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

MIQUEL SANTANDREU

- *Vespinos - Mobylettes
- *Moto-serra ECHO
- *Moto-cultor PIVA
- *Vespa

Bernat de Sta. Eugènia, 126 - Tel. 62 00 77

En Xisco va tenir un bon començament de temporada, guanyant la carrera d'Alaró.

bons corredors, sempre han estat corredors de pista.

-Com és el teu balanç de trofeus i bones classificacions d'enguany?

-Enguany estic molt content perquè vaig fer un primer, que va esser a Alaró, la primera carrera

que vàrem fer, a altres carreres m'he quedat dins els cinc primers, la més important ha estat el campionat de Balears de «fons» en carretera, que es va fer a Caimarí, una prova de cent quilòmetres, era molt forta, tot el recorregut vaig anar esca-

pat amb tres homes, i vaig fer segon. També a Muro en un circuit bastant fort i molt curt, emperò corriem amb els amateurs i clar t'has d'espavillar molt, enguany no he pogut anar a més carreres.

-Quines aspiracions tens dins el món del ciclisme?

-Aspirar sempre aspirem a molt, lo que passa és que és molt mal de fer, són molts de corredors que aspirem i la majoria no arriben. M'agradaria esser un «Perico Delgado» o com un «Fignon», triomfar és molt mal de fer.

M'agradaria saber córrer dins pista, que és l'única modalitat de la nostra categoria de la que se fa el campionat de Espanya, un company que corr amb nostros en Martí Mir es el subcampió d'Espanya.

-També jugues a futbol?

-Sí. D'ençà que vaig ser infantil el practic, aquest esport el practic més que res per fer gimnàsia, per estar preparat pel ciclisme, és el meu entrenament d'hivern.

-Quina és la teva feina?

-Faig feina a uns astillers de vaixells, al polígon industrial de Marratxí, tocant fonamentalment feines de ferreria.

-Quins materials s'usen avui en dia per fer vaixells?

-Abans se feien fonamentalment de fusta, emperò ara per cupa de què surten molt cars i duen molta feina. Se fan de fibra, una fibra composta d'una tela i una reïna, els feim a dins motlos que se componen de tres parts, la coberta i les dues bandes del casc, i després sa junten i aferren.

-Quins hobbies tens?

-Bé! Com te pots imaginar el principal hobbie que tenc és la bicicleta, ara que m'agrada molt qualcar en moto, m'agrada també sortir amb els amics, també el futbol ja que t'ho passes molt bé amb els amics, en el ciclisme ets més totsol! També practic altres esports com el tennis.

Entrevista: Pere Joan
Transcripció: Pere Calafat

Instal.lacions - Pressuposts
Reparacions

Instal.lacions BOMBES
SUMERGIDES

Reis Catòlics, 59 4.ª - 1.^a
Telèfon 24 68.74
Palma de Mallorca

Carrer Casasnovas, 21
Telèfon 62 06 02
Santa Maria del Camí

Viver HORTUS

tota casta de plantes ornamentals
Amb l'orgull de ser part del poble!

Cami de Coanegra s/n. - Tel. 62 02 79

HISTÒRIA

Can Quelet (i II)

Seguint amb el testament de Sebastià Pisà, cal dir que feu llegat a son fill Nicolau de tot el bestiar cabrum, que ja posseïa i el tenia a la possessió del Celleràs, de Coanegra. Al fill Bartomeu li deixà cinc quarterades de camp i vinya i fou un dels més afavorits. A Rafel, un altre dels fills i a Antonina, la filla, els concedí 70 lliures a cada un. A Andreu li deixà les cases del Celleràs, que ja les habitava, i cultivava la terra. Així quedà dividida la hisenda del pare, molt important aleshores. Però passà el temps, i la part de la terra de l'hostal, que havia tocat al fill Jaume, acabà per esser dels seus successors. Era una quarterada que fou de Joan, Joana i Francisca Dols i Pizà, renets de Sebastià Pizà. En Joan morí el primer, dia 22 d'abril de 1804, i l'herència quedà amb les seves germanes. Aquestes resolgueren establir la quarterada de terra. L'hostal continuava perteneixent a un oncle d'elles, com veurem. Però na Joana s'havia casada amb Joan Nadal, i tingueren dos fills, el primer, de nom Bernat seguí la carrera eclesiàstica i fou doctor en Sagrada Teologia, i l'altre era conrador i va esser l'amo en Jaume Nadal. Difunts ja els pares, aquests fills posaren en venda els solars de la quarterada de l'hostal. Dia 27 de novembre se feren les escriptures essent els compradors Josep Sans, que adquirí dos trasts, els més allunyats de l'hostal, dins el carrer Llarg. El capellà D.Joan Mesquida, n'adquirí dos i mig; el tercer fou Bartomeu Ordines que es quedà amb un i mig; l'altre nomia Josep Canyelles adquiridor d'un sol trast i, finalment el ferrer Joan Torrens comprà el darrer que quedava. El curiós del cas, per cert, és que al posar el notari, que era D.Joan Nadal, les confrontes d'aquest darrer trast, escrigué: «Linda dicho traste con corral de D.Antonio Cañellas, llamado del Sucrer, con otro de Miguel Pizà, alias **Calet y con calle Larga**». Per tal detall sabem que el posseïdor de l'hostal li deien Calet, de mal nom. El corral de la casa de Can Calet era el que confrontava amb el trast del comprador Torrens. Es la primera notícia escrita que consta documentada, i és dels 27 de novembre de 1888. Per tant en dita data ja li deien Can Calet. Ara bé tal denominació vé de què el dit Miquel Pisà segurament era de petita estatura i li començaren a dir Miquelet, i més tard solament el coneixien per Quelet. El document escriu Calet, però convé posar-lo

Ca'n Quelet en el moment d'iniciar-se les darreres obres de reforma. Estiu 1.987

com toca, gramàticalment, i per tant l'escriurem QUELET, d'ara en avant.

Anys més tard tal Miquel Pisà traspassà l'hostal Can Quelet a una persona que era arrendatari de la possessió Es Cabàs, l'amo en Miquel Terrassa, que la tingué durant tota la seva vida. Però desitjant tenir una posada al poble, s'entengué amb en Pisà i adquirí l'hostal, que conservà el nom que encara ostenta. De tal traspàs me'n donà la primera notícia un bon amic, l'amo en Miquel Dols Bover, que havia conegut la dita persona. L'hostal tenia una porxada, que servia de refugi dels carros dels traginers que s'hi aturaven. El nou propietari volgué reformar tota la casa per tenir més comoditat. No li interessava el negoci d'hostaler perquè ja existia un altre hostal de més capacitat que Can Quelet. Era Can Mig, que poc a poc se va fer seu tot el tràfic dels traginers. Per tal motiu, l'amo en Miquel Terrassa feu tomar la porxada i dar més altura al pis. A la sessió de l'Ajuntament, a l'acta del 10 de febrer de 1867, trobam la següent notícia: «El honor Miguel Terrassa ha reedificado la casa que tiene en la calle de Inca, n. 23, esquina a la calle Larga, y ha tenido que quitar el porche o cobertizo que había en el frontis de dicha casa y pide al Ayuntamiento que se sirva permitirle que quede marcado el terreno que ocupaba. Esta Corporación acuerda que se marque con empedrado o con otra señal, no impidiendo el libre tránsito de la gente». Per tant en Terrassa va fer construir uns pedrissos, que encara existeixen deixant als costats i al davant unes obertures per

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

Destil.leries

SANTA MARIA

Palo Resolis - Herbes Foc i Fum

Rei Sanç, 3 - Tel. 62 01 66

Dibuix facsímil de «lo hostalet», primer que hi hagué als Hostals. Al comprar-lo Gabriel Reinés, li digueren «l'Hostal d'En Rei».

CLOENDA

Com se pot observar la casa que hem historiada ha canviat moltes de vegades de mans, des que l'aixecà Gabriel Reinés, d'Alaró, àlies Rei, vers 1649, a on hi posà un hostal, que donà ocasió de què la barriada que s'estava formant prengué el nom dels Hostals, quan s'hi afegí el de Can Mig i altres. A l'any 1662 el traspasà al santamarier Pere Vich, amb la quarterada de terra, confrontat al carrer Llarg. Al cap de nou mesos, el dit nou propietari ho vengué tot al binissalemer Bartomeu Martí Morell, i l'hostal prengué el nom de Can Morell. Aquest, l'any 1671, posà en venda a la finca i la comprà Sebastià Pisà, propietari de El Sellaràs. Era alaroner, i el seu fill Jaume s'encarregà de dur el negoci d'hosteler. En arribar a 1838, era el propietari Miquel Pisà, àlies Quelet, i la casa de llavors ençà es coneix per aquest malnom. Aquest, anys més tard, ho vengué a l'amo en Miquel Terrassa, conductor del Cabàs, qui va fer reformes a la casa i prest deixà el negoci d'hosteleria. Els seus successors ho traspassaren a l'amo en Nicolau Tous i d'ell passà a sa filla, casada amb l'amo Amador Calafat, i d'ella la casa a les seves filles Maria, Antònia i Coloma, les quals la vengueren al pare dels actuals posseïdors, els germans Miquel i Catalina Juan Juan.

Can Quelet, després de la supressió de la porxada se senyalà el lloc que ocupava aquesta, construint-se els pedrissos vers l'any 1867. Can Quelet ocupa un lloc molt important i topadís dins el nostre poble.

Andreu Bestard Mas

*Botiga
de
Llana
i Fils*

Plaça Hostals, 55

Santa Maria del Camí

CONSPORT

AUXILIAR CONSTRUCCIÓ

PISCINES - TENNIS - XALETES - SAUNES - COMPLEMENTS

Mateu Juan Matas

DIRECTOR

Barceló i Combis, 10

PALMA DE MALLORCA

Telèfon 46 52 11

ENTREVISTA

MESTRE GABRIEL SASTRE

«PROP DE 50 ANYS DE BARBER»

Parlarem amb Mestre Gabriel Sastre Ferrer, al local de la seva barberia al Carrer Bisbe Perelló, mentre fullejaven unes revistes, ell acabava d'arreglar un client. Començà a afeitar quan tenia 14 anys, ara en té una seixantena. Afirmar que sempre ha tallat el cabell i afeïtat a homes, sols ha arreglat el cabell a una dona, a la seva. Viu com a vocació la seva professió de barber.

-Coanegra.- Com començàreu a fer de barber?

-Gabriel.- Quan vaig acabar d'anar a escola a Can Capó, i devia atèner uns 14 anys vaig començar a faer de mosset a la perruqueria de Can Morey —al Paborde Jaume—, feia sabonere, afeïtava qualche home, hi anava cada vespre i els dissabtes i diumenges, les barberies d'abans no estaven obertes tal dia com ara. El meu mestre fou Bartomeu Canals «Morey», que amb el temps seria el meu sogre. També vaig fer feina a la serradora de Can Juncadella, fins que a l'any 50, i quan jo tenia 25 anys em vaig arriscar a

muntar una barberia aquí mateix.

-Com era una barberia de l'any 50, ha canviat?

-Homo, les cadires eren de fusta i no s'empinaven com aquestes d'ara, uns miralls, quatre cadires, maquinetes de tallar cabells, tisores i pintes, i quatre coses més, era ben senzilla. De llavors ençà s'ha donat importància al local, que sia més agradable, i introduïnt moltes coses: secadors, més tisores —tisores de buidar amb forma de pinta—, més productes i rentar el cap. Abans mai es rentava el cap als homes, sols venien a afeïtar-se i tallar-se el cabell. La feina d'un perruquer ara queda més pulida, més fina, la gent vol anar més arreglada.

-Hi ha hagut canvis en la manera de tallar el cabell?

-Sí. Devers els anys 50, se solien tallar de dues formes amb maquineta, deixant uns cabells ben curts i arrissats, amb un clotell ben curt. I amb tisores, deixant el clotell més llarguet.

Ara hi ha un tall clàssic d'hom, que és es que sol dur la majoria, tallat amb

tisores, i deixant el cabell més llarguet. I talls de fantasia, on cada perruquer fa un tall personal, d'aquests no n'he fets gaire.

-Es poden distingir distints tipus de cabells?

-És clar que sí, però crec que cada persona té un cabell peculiar i diferent. Ara hi ha uns cabells

més forts, més mais de domar, i d'altres més fins, més fluïxos i més dèbils. Els primers agreeixen un tall de navalla, que els aprima. Els dèbils és indiferent. A més un profà no aprecia la diferència entre un tall amb navalla i un tall amb tisores, sobretot si el professional perruquer ha fet una bona feina.

També hi ha la clàssica

TALLERS T & B

-Reparació d'automobils en general
especialitat en SIMCA i CHRYSLER
servei de grua
Venda de Vespes i Vespinos

Plaça Jaume III
Tels. 62 04 74 - 62 01 52 - 62 06 70

perruqueria

JOAN I MARIA

Antoni Gelabert, 18 - Tel. 62 06 81

distinció entre cabells onats i llisos, però això no afecta gaire a la forma de tallar-los.

-Am prop de cinquanta anys de fer de barber, quines formes de pentinar heu vist?

-Primer tothom es pentinava cap a darrera, mostrant el front. Després es posà de moda fer-se la clenxa cap a un costat, donant un aire més juvenil, la persona té una presència més neta i agradable, aquest m'agrada molt. Llavors cap als anys 60 vengueren les meles, que no m'agraden gaire. Ara hi ha de tot, la gent té més gust, li agrada més arreglar-se, i dur un bon pentinat; fins i tot aquests pentinats com a punkies —es pels ben curts i arissats— es tornen als anys cinquanta, ara bé un poc canviat.

-Així, doncs el client és més exigent ara?

-Sí, un pèl. El client d'abans —dels anys 50— venia a afaitar-se i tallar-se el cabell, i el barber feia el que volia ja que el client no demanava res. Ara, el client té una idea del que vol, te dirigeix, o millor t'explica el que vol que li facis.

-Quins projectes tens?

-Bé, quan me retiri, agafarà la perruqueria el meu fill Miquel, de la qual cosa n'estic molt content. Ell farà més coses, tot tipus de tall, de clàssic a fantasia, permanents, etc.

i obert cap a una perruqueria mixta, perquè jo sols he tallat el cabell als homes, a l'única dona que li he arreglat el cabell, és a la meua.

M'agradaria dir-te, que aquest ofici el visc amb vocació, amb la mateixa il·lusió i valentia de quan tenia 18 anys, crec que un bon perruquer ha de viure la seva professió, que és un poc art, i estic de gust fent de barber.

La conversa encara es perllongà més, i el seu fill Miquel també realitzà alguns comentaris, creu sincerament que la perruqueria va de cada dia a més, que la gent demana més professionalitat, la perruqueria avança, es complica, el perruquer no

sols ha de tallar el cabell o pentinar el client, sinó que també conèixer el client, oferint-li el que vol i tractant-lo amb deferència. També afirmà que el que ha fet molt de mal als perruquers, són aquests

quatre «espontaneos» que d'amagat han tallat el cabell, oferint preus més baixos, i sense estar legalitzats, ni formar part de l'Associació de Perruquers de les Balears. B.C.

ESCAPULONS

GUILLEM COLOMAR

CADA DIUMENGE A SA PLAÇA

Fusteria

Martorell

Taller:
Bartomeu Pasqual

Tenda:
Carrer Llarg, 89

Instal·lacions elèctriques
Xarxes de baixa tensió
Reparacions en general

FORELECTRIC

Bartomeu Pasqual, 4-A - Tel. 62 09 39

FUTBOL

INFANTILS ¡CAMPIONS A ITÀLIA!

Un dematí de qualsevol dia fener, la nostra vila es va despertar amb el soroll de coets. No era festa i n'hi va haver més d'un que es va estranyar. L'equip infantil del nostre poble, que havia viatjat convidat a Itàlia per participar a un torneig feia la seva arribada triomfant. I deim triomfant, perquè en la seva participació al torneig no havia perdut cap partit, quedant primer en el mateix. No cal dir l'alegria que tenguérem quan ho vàrem sebre, ja que no sols ha estat la primera vegada que un equip del nostre poble ha sortit al estranger, sinó que a més d'això ha quedat campeó.

Imaginam la solera que devia tenir aquest torneig, ja que després de jugar els petits, a darrera ho feien equips de fama mundial tals com el Barcelona, Inter, Oporto, etc., que disputaven el Mundialito de Clubs, a on hi estaven convidats els millor equips del món de Primera Divisió.

Vàrem parlar amb el President del Club, i ens contà que tot havia anat molt bé, que els al.lots s'havien hostatjat a les cases dels jugadors italians i que a tots els havien tractat d'allò millor. L'únic que va esser un poc llarg el viatge, ja que després de passar-se vuit hores dins el Vaixell cap a Barcelona, prengueren camí cap a Itàlia amb Autocar fins a Torino, que era allà a on es disputava el torneig. Dels equips participants també hi va haver els Francesos, que

varen convidar al Santa Maria a visitar França per fer un altre torneig, encara que no està confirmada la participació, ja que les despeses tornarien esser bastant elevades i no es sap si tots hi podran assistir ja que la buxaca de més d'un ha quedat prou minvada amb aquest. Aquesta notícia confirma el bon comportament dels al.lots, tant al mig del camp com a fora del mateix, el qual és un orgull per al nostre poble, que ha vist com deixaven el seu nom ben amunt. Donam l'enhorabona en aquests al.lots, a la directiva i a tots els acompanyants per tot el que han fet, pel gran resultat obtingut, i a veure si el proper any tornen esser convidats i ho tornen fer d'allò millor com aquesta vegada.

Dins la programació de les festes de Santa Margalida, aquest mateix equip va quedar campió també del torneig de la nostra Patrona, guanyant al Sallista d'Inca a la Tanda de penals. No cal dir que aquest any l'equip infantil ha fet la millor temporada de tota la història del Club en aquesta categoria, i que de la mà d'en Juan Ramon Caballero, el seu entrenador, han quedat tercés a la lliga, han participat al torneig de la llum, al torneig internacional d'Inca, a Itàlia (CAMPEONS) i finalment al torneig de Santa Maria, obtenint el primer lloc. Pensam que no es pot demanar més. Un altre cop Enhorabona.

Xisco

A SANTA MARIA TENIM «TOTS UNS CAMPIONS»

El passat dia 29 de juny va tenir lloc l'arribada feliç i emotiva dels al.lots i familiars que els havien acompanyat a Itàlia, per a participar al Torneig Internacional de Futbol, on hni participaven a més dels santamariers, dos equips inqueros «La Salle» i «Beat Ramon Llull». Demostrant gran professionalitat davant els Italians.

Comentaris dels al.lots i familiars afirmaven que s'havien emocionat molt a l'arribada del Port de Palma, on a més dels familiars hi acudiren les autoritats locals, sobretot «va ser emocionant veure des del vaixell les pancartes i la gent que ens esperava».

L'arribada a Santa Maria fou més freda, malgrat la intenció de l'Ajuntament, que a més de disposar l'autocar que els anà a cercar, mollà uns quants coets a s'arribada al poble.

La poca gent que els esperava -fora dels familiars i amics que els esperaven- s'emocionà quan veren aquells campions.

Malgrat que el viatge fos eminentment esportiu, i malgrat les preses, pogueren conèixer un poc l'estranger. Els santamariers foren hostatjats a cases de futbolistes italians, on els tractaren molt bé, donant-los regals, obsequis i molt d'afecte. Ara ja tenen uns amics a Itàlia. El 18 de juliol, se celebrà un partit d'homenatge, demostrant una vegada més el bons que són lluitant a tota, guanyaren per penals.

MAC

magatzem de materials de construcció

GAMUNDI

Gabriel Mesquida, 1 - Tel. 62 02 30

L'EQUIP AMATEUR ¡CAMPIÓ DE LA COPA PRESIDENT!

Com comentàrem al darrer número de la revista, l'equip amateur del nostre poble, havia aconseguit arribar a la final de la Copa de la Lliga o Copa President de la tercera regional de Mallorca. El resultat del primer partit va esser de 1 a 0 a favor dels Santamariers, resultat que feia pensar que era molt just per poder anar tranquils al Vivero, ja que l'altre equip va resultar esser més fort del que es pensava. Però de vegades les apariències enganen i al desplaçament l'equip malgrat fos a la tanda de penaltis ho va aconseguir. El resultat del partit fou de 2 a 1 a favor de l'Atlètic Vivero, si bé abans el Santa Maria s'havia avançat al marcador en els primers minuts, podent resoldre l'eliminàtoria pocs instants després. No fou així, i després del descans, a on s'arribà amb el resultat ja comentat, l'equip de casa va pitjar d'allò més fort, igualant el partit i fent pensar a més d'un santamariers, ja que varen esser sancionats amb un penalti que el porter va aturar, i es va arribar a la fi del partit amb l'eliminàtoria igualada. En els llançaments de penaltis, tornà a sortir la figura del nostre porter, en Pere Bibiloni, que va tornar a esser la gran figura aturant dos penaltis. Els nostres jugadors sols en fallaren un i el resultat final fou de 5 a 4 a favor del C.D. Santa Maria, quedant campió. No cal dir que és la primera vegada que l'equip arriba a la final d'un torneig d'aquest prestigi i menys que hagi quedat campió. Malgrat els molts i molts problemes que ha tengut aquest equip al llarg de la temporada, ha acabat realitzant una gran campanya, ja que d'anar el darrer tota la primera volta ha quedat quint del campionat de lliga, amb una gran segona volta i finalista i campeó a la Copa President.

Llàstima que no hagi pogut recuperar la categoria perduda l'any passat, però esperam que la temporada que vé ho puguin fer, això sí, amb feina i sacrifici, a més de comptar amb el suport de la directiva, i tots els socis i aficionats. Enhorabona per tan bona companya i pel triomf aconseguit.

DINAR PER ACOMIADAR LA TEMPORADA

En el Barbacoa Ses Tres Germanes, es va dur a terme el fi de temporada per part del C.D. Santa Maria de Futbol. Estaren convidats tots els components de totes les plantilles, així com familiars, entrenadors, i directius. el dinar va esser molt entretingut, amb arròç, carn, vi, i molt més menjar per tothom. Se celebra el triomf dels infantils, amateurs i l'equip de Sa Font, subcampeó de Mallorca al torneig d'empreses, a més de donar l'enhorabona a tota la resta dels equips per la gran campanya realitzada. Al final del dinar, es va lliurar un petit trofeu a cada jugador com a record d'aquesta temporada, i es comunicà entre altres coses, que l'equip de Sa Font es fondrà amb l'equip Amateur per formar una plantilla forta per aconseguir l'ascens. Amb el discurs del president donant les gràcies a tots els assistents (entre els quals foren convidats el Batle de Santa Maria i un representant de la Federació Balear de Futbol, com a màxim representant del nostre poble i el pri-

mer portaveu de la Federació el segon) que per cert aquest no se'n podria donar passada de què un club modest com el nostre fes possible aquell fet de reunir a tots els seus components i fer la gran festa que va esser el dinar. Assegurava que a Mallorca no creia que hi hagués altre club capaç de fer-ho.

Es donà per tancada la temporada donant-la per altament positiva, i demanant l'ajuda donada per l'ajuntament amb les subvencions, als socis i a tots els jugadors per la tasca realitzada.

Nostros també pensam que la temporada ha estat positiva del tot, malagrat encara queden per pulir petits detalls que a ben segur es farà de la mateixa manera que la temporada que ve serà tan bona o més que aquesta.

DOS SANTAMARIERS AL CAMPEONAT D'ESPANYA ESCOLAR

Bernat Colomar

Miquel Beltran

Els passats campionats d'Espanya escolars, de futbol, que es dugueren a terme a Tudela, hi participaren dos santamariers. En Bernat Colomar i en Miquel Beltran, ex-jugadors del Santa Maria i que actualment militen a les files de l'equip de La Salle de Palma. Parlarem amb ells perquè ens explicassin un poc com va esser la fase final i com arribaren a la mateixa. Ens contaren que per arribar-hi varen eliminar el CIDE i els equips menorquins i eivisencs quedant campeons de Balears. Anaren a Tudela i quedaren campeons de grup, passant a jugar les semifinals contra Andalusia, equip al qual també guanyaren, per anar a jugar la final contra l'equip de Casa, Navarra. Ens contaren que l'arbitratge va esser d'allò més «Casero», que abans de començar a jugar es va regar el camp per dificultar el seu joc, ja que l'equip de casa estava acostumat a jugar amb aigua, i que finalment no varen poder guanyar quedant segons. Quan arribaren a Mallorca, varen esser convidats pel Consell Insular de Mallorca per donar-los l'enhorabona pel resultat aconseguit.

Veient aquest fet, entre altres que hi ha hagut similars, confirma que a Santa Maria hi ha hagut i és realitat que tenim molt bons esportistes i que es cuida la pedrera, ja que aquests dos al.lots sortiren del poble per prosperar, cosa que pareix que han aconseguit. Ens alegra sobre aquesta notícia, encara que ens agradaria que amb el pas dels anys si els nostres equips prosperassin així com tots volem tornassin al nostre poble per donar tot el que saben, que a ben segur que no és poc.

Xisco

CICLISME

LA CARRERA DE LES FESTES PATRONALS

La sortida es va donar davant Can Carol

Organitzada pel Club Unió Ciclista Sta. Maria i amb una bona participació que arribà a la trentena de corredors se celebrà el passat dia de la patrona Santa Margalida una carrera amb motiu de les festes tal i com se sol fer anualment. Enguany va constar d'un recorregut en línia que, partint de Sta. Maria, seguia per Esporles, Valldemossa, Sta. Maria, Biniali, Binissalem, Consell i arribada a la nostra vila.

La il·lusió de l'afició santamariera de veure un corredor de l'equip local entrar el primer a la línia d'arribada no es va poder fer realitat però hi faltà ben poc. La carrera es va rompre a l'altura d'Espor-

les quan saltaren del pilot en Ros i n'Abraham, aquest darrer del C.U.C. Sta. Maria -Consort. Aquesta fugida va ser la bona, ja que aquests dos corredors varen poder valer el seu avantatge i es presentaren sols a la meta, a on en Ros es va imposar per escassos segons mentre el corredor del C.U.C. s'havia de conformar amb la segona plaça. Després arribà en Tomás, també en solitari, i finalment entrà el pilot comandat per Llabrés i així fins a una vintena de corredors que són els que pogueren acabar la cursa. Per sort, no es varen produir caigudes.

J.S.M.

Ja han començat les obres de la segona pista de bàsquet al camp municipal.

NOVA PISTA DE BÀSQUET

Al Camp Municipal d'Esport hi ha obres per a acondicionar una segona pista de Bàsquet -just a l'entrada del camp-. L'obra està inclosa dins el Plà d'instal·lacions Esportives, està pressupostada en 2.700.00 pts, amb 1/3 d'aportació Municipal, 1/3 del CIM i 1/3 del Govern Balear. Amb les obres s'ha intentat construir la pista amb vistes a evitar l'embassament d'aigua que es produïa a aquella zona. Està previst que pel Setembre la pista ja pugui ser utilitzada pels afeccionats.

ADELA MARIN AL CAMPIONAT D'ESPANYA

N'Adela Marin, patinadora artística que viu a Santa Maria del Camí. Després d'haver aconseguit el primer lloc a Balears, essent la Campeona de la seva categoria al nostre país. Anà als Campionats d'Espanya, on aconseguí una excel·lent classificació.

PRIMER CAMPIONAT DE TENNIS

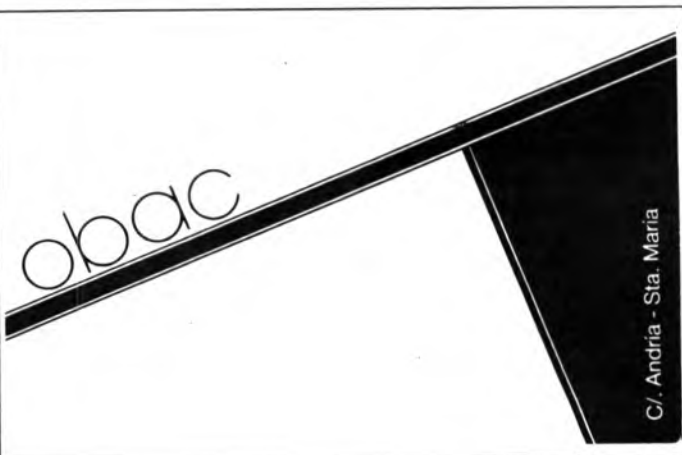
El dia 20 acabà el campionat de tennis festes de Santa Margalida, organitzat per un grup d'afecionats santamariers amb el patrocini de l'Ajuntament. Hi participaren 28 tennistes, essent els finalistes en Ramon Roca i en Jaume Salom, éssent el primer classificat en Ramón Roca.

L'èxit de participació i animació d'aquest campionat de tennis és palpable en el fet, que aquest grup d'afecionats ja ha posat en marxa el Trofeu Festes de Santa Maria del Camí (amb la col·laboració de l'Ajuntament) que abarcarà des del 3 d'agost fins al 6 de setembre, essent les finals dins les festes patronals de Santa Maria del Camí. La quota d'inscripció és de 300 pts, que s'ha de formalitzar a Obac fins el dia 30 de juliol.

S'avenc

Plaça d'els Hostals, 22
Tel. 62 09 38

SANTA MARIA DEL CAMÍ

BÀSQUET

RESUM DE LA TEMPORADA

Un any més ha passat i malgrat la gran quantitat de problemes que han hagut de sofrir els nostres amics del bàsquet a Santa Maria, s'ha arribat al final de la temporada amb un balanç que podem donar per positiu per tot el comentat.

Recordam els problemes d'infraestructura a principi de temporada, la manca d'entrenadors i el gran esforç que han realitzat tots per poder continuar. En Joan, na Maria i un llarg nombre de persones han fet possible el que en principi pareixia impossible. Que set equips entrenassin a una mateixa pista, han fet possible fer la continuació de l'escola de Minibàsquet, han col·laborat amb la campanya Petits gegants, fent a Santa Maria com a cap de zona, amb un resultat molt satisfactori, i han fet possible que tots aquests equips acabassin a un lloc digne.

Els equips infantils, malgrat que començassin la temporada malament, al final acabaren refent-se i guanyant partits, a pesar de què els seus components fossin molt joves i nous dins la categoria bastants d'ells. L'equip cadete femení, va fer una campanya bastant regular i altura poden arribar enfora si es prenen les coses seriosament. L'equip juvenil femení, ha demostrat que és un dels equips punters de l'illa, ja que si no hagués estat per les lesions que afectaren en un moment determinat a diferents jugadores, a ben segur que haguessin quedat dins els dos primers llocs de la taula. Respecte al masculí, creim que és l'equip que més amunt hagués pogut arribar, ja que els seus components han demostrat que estan a l'altura dels millors, pel que no s'explica com no han entrat dins aquest grup, i al final han fet passar més d'una mala estona a molts.

L'equip senior femení, tal vegada ha estat un dels més irregulars, ja que donaven la cara davant els equips anomenats galls, i la creu davant els que teòricament eren inferiors a ell. Les seves components ja fa molts d'anys que juguen plegades i han demostrat que ho poden fer molt bé. Esperam que amb el reforç de les jugadores que acaben de Junior, la temporada que ve puguin donar-nos la talla que realment poden donar.

Tal vegada, la sorpresa de la temporada va estar donada per l'equip Senior Masculí, que sense que ningú en fes comptes, va entrar dins el Play-Off pel títol, encara que després no els sortís com volgueren degut en gran part per la partida d'en Mateu Canyelles a l'equip pastisser de la Glòria d'Inca. Així i tot és tal vegada la millor campanya realitzada per aquest equip en aquesta categoria, que si bé en principi lluitaven per salvar-la, al final han pogut lluitar per esser campeons.

El tancament final de la temporada va esser per les festes de la patrona, a on s'organitzaren distints torneigs, dels quals sobresaltar el que varen fer dos equips de veterans del nostre poble que fa anys jugaven reforçats per jugadors del club. Tal vegada sigui un començament del que molts voldríem fos l'equip de veterans de Santa Maria de basquet.

En resum, podem dir que la temporada no ha estat tan negativa com en principi pareixia. Els resultats han estat dins la línia esperada en general, i els problemes

al cap i a la fi s'han solventat com bonament s'ha pogut.

Esperem que la temporada que vé, amb la pista nova que s'està construint que solventarà un dels més importants que era la falta de lloc per entrenar, i amb l'ajuda de tots, malgrat de vegades no basti, es vagin acabant aquests greus problemes que fins ara han petit i pateixen els nostres amics del basquet. Enhorabona a tots ells per tot el que han fet, fan i feren a ben segur per aquest esport.

Xisco

PUNT I FINAL A LA TEMPORADA 1986-87

Amb aquesta edició, donam per acabada la atemporada 1986-87, i deim Adéu fins el proper més de setembre, esperant que hagi estat del vostre gust la informació publicada. Volem demanar disculpes si de vegades no ho hem fet del gust de tots, encara que ho hem procurat fer d'allò millor.

Així doncs, vos encomanem a tots fins el mes de setembre, mes que ja a ben segur hauran començat els entrenaments, competicions, torneigs, dels quals procurarem informar-vos el millor possible.

Xisco

L'AJUNTAMENT INFORMA

CURSET DE TENNIS

S'ha organitzat un curset per aprendre a jugar a tennis, dirigit als nins i nines de 7 a 12 anys. Les classes es desenvoluparan tots els dimarts i divendres dematí a la Pista Poliesportiva del Camp Municipal, i es realitzarà en petits grups de 7 alumnes com a màxim. El preu de la inscripció és de 1.200 pts, el curset durarà tot el mes d'Agost, cal apuntar-se a les Oficines de l'Ajuntament. També les persones majors podran apuntar-se, i els monitors es posaran d'acord amb els interessats.

PISCINA MUNICIPAL

S'han inscrit unes 150 persones al curset de natació d'estiu, la majoria d'elles infants. Cal recordar que el curset de natació es realitza de 4 a 5 de l'horabaixa, es prega a les persones que no assisteixin al curset que vagin a la piscina a partir de les cinc, per no destorbar el normal desenvolupament de les classes.

Es recorda que a partir de les 8 del capvespre el socorrista Tolo Mateu realitza un curset de natació per a persones majors.

El curset acabarà la primera quinzena d'agost, per això es realitzarà una diada de final del curset, amb una demostració dels aprenentatges adquirits i entrega de diplomes. La data el 14, 15 o 16 d'agost.

AVÍS ALS PROPIETARIS DE SOLARS

Es recorda amb motiu dels recents incendis dins el casc urbà, que els propietaris de solars i finques urbanes, els han de tenir vallats, en condicions i amb la precaució de tenir-los nets per evitar els perills d'incendi.

AJUT AL GRUP DE MÚSICA "COANEGRA"

L'Ajuntament acorda concedir un ajut de 125.000 pts al grup de música Coanegra, amb motiu d'haver editat el seu primer disc. L'ajut sufragarà les despeses de l'acte de presentació oficial del disc LP, que es farà a Santa Maria del Camí.

EL CONVENT DELS MÍNIMS ÉS DECLARAT BÉ D'INTERÈS CULTURAL

Segons un acord del Ministeri de Cultura, tota la zona que envolta l'antic convent dels frares mínims ha estat declarada Bé d'Interès Cultural amb categoria de monument, en data 24 de juny

de 1987. Si bé el claustre de l'antic convent del Mínims ja fou declarat Monument Històric Artístic el 30 de gener de 1962.

La novetat d'aquest acord, és que inclou com a monument a més del claustre, l'església, els jardins i els edificis domèstics. D'altra part estableix un entorn o zona de protecció, a la qual per a realitzar qualsevol obra, intervenció o tractament haurà de ser aprovat prèviament per l'organisme competent en Protecció del Patrimoni Artístic, que segurament dependrà de la Conselleria d'Educació i Cultura.

La zona de protecció inclou, tota la Plaça dels Hostals abarcada des del número 1 al 28 (ambdós inclosos), és a dir, també les cases posades al convent. Del Carrer Marquès de Font Santa, la vorera pròpia fins al carrer tallat -on hi havia situada la fraineria- i d'aquest dirigit vorejant els jardins fins al carrer llarg. Al carrer llarg la zona abarca també les cases oposades al convent des del número 135 fins a Ca'n Quelet (Ambdós inclosos).

La declaració de Bé d'Interès Cultural va ser promoguda per la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern Balear.

Ajuntament de Santa Maria del Camí